

Vestitorul

numelui lui Iehova

“Străjerule, cât mai este din noapte?”

Isaia 21:11

Anul 3 * Iunie 1954 No. 6

Conținutul:

Legămintele sale 83

Legămintele sale (partea II-a) . . . 89

Apare odată pe lună

Editori:

SOCIETATEA DE BIBLIE

ȘI TRACTATE M. D. I.

Soc. Anonimă

Str. Crișana No. 33, București 2

Voi
îmi
sunteți
martori-
zice Iehova-
că eu sunt
Dumnezeu.

Isaia 43:12

©W.T.B. E.T.S.

VESTITORUL NUMELUI LUI IEHOVA

Revistă editată de

SOCIETATEA DE BIBLIE ȘI TRACTATE M. D. I.

SOC. ANONIMA

Str. Crișana No. 33

București 2

IN ROMANIA RASPUNZATOR PENTRU EDITURA:
BERCEA VASILE, BUCUREȘTI, STR. CRIȘANA No. 33

„Și toți fiii tăi vor fi învățați de Iehova, și mare va fi pacea fiilor tăi”. — *Isaia 54:13* (Versiune engleză).

Sfânta Scriptură învățată clar

CĂ IEHOVA este singurul Dumnezeu adevărat, că el este din vecinicie în vecinicie, că el este Creatorul cerului și al pământului și Dătătorul de viață al creaturilor sale. Că Logosul a fost începutul creației sale și agentul activ al său la crearea tuturor lucrurilor; că el este acum Domnul Isus Cristos în glorie, investit cu toată puterea în cer și pe pământ, și că el este principalul agent executor al lui Iehova.

CĂ DUMNEZEU a creat pământul pentru om; că el a creat pe om perfect și pentru a trăi pe pământ unde l-a pus. Că omul a călcat cu voiața legea lui Dumnezeu și astfel a căzut sub sentința de moarte; că din cauza păcatului lui Adam, toți oamenii s'au născut ca păcătoși și n'au niciun drept la viață.

CĂ ISUS a devenit om pentru a putea deveni Răscumpărătorul omului; că a suferit moartea pentru a procura prețul de răscumpărare pentru om; că Isus a înviat ca creatură divină din morți, s'a înălțat la cer și că Dumnezeu l-a ridicat mai presus de orice creatură și de orice nume și l-a investit cu toată puterea și cu toată autoritatea.

CĂ ORGANIZAȚIUNEA LUI IEHOVA se numește Sion și că Isus Cristos este funcționarul principal și Regele cărui îi aparține dreptul de a domni peste lume; că urmașii unși și credincioși ai lui Cristos sunt copiii Sionului și membrii organizației lui Iehova; că ei sunt martorii săi și că au datoria și privilegiul să deie mărturie despre supremația lui Iehova și să proclame hotărârile sale așa cum sunt exprimate în Biblie; și că ei trebuie să ducă fructele împărăției tuturor acelor care voesc să-i asculte.

CĂ LUMEA s'a sfârșit; că Domnul Isus Cristos, pe care l-a așezat Iehova pe tronul său, a expulzat pe Satan din cer și fondează acum împărăția lui Dumnezeu pe pământ.

CĂ REMEDIUL și binecuvântările de care vor profita popoarele pământului nu vor putea veni decât prin împărăția lui Iehova pe care Christos a început să o stabilească. Că fapta mare următoare a Domnului va fi distrugerea organizației lui Satan și stabilirea dreptății pe pământ; că toți cei cari în împărăție se vor supune legilor sale vor fi restatornici și vor trăi vecinic pe pământ.

Misiunea sa

ACEASTĂ REVISTĂ este editată pentru a ajuta oamenilor să cunoască pe Iehova Dumnezeu și hotărârile sale, așa cum sunt revelate în Biblie. Ea publică instrucțiuni biblice cari sunt folosite cu deosebire marilor lui Iehova. Ea pregătește pentru cetitorii săi

un studiu sistematic al Bibliei și ratură pentru încurajarea acestor, între altele articole potrivite publicului prin radio.

Ea se ține strict de Biblie ca autoritate pentru expunerile sale. Ea este absolut liberă și independentă de toate partidele, de toate sectele, de toate instituțiile în general. Ea este fără rezervă în serviciul lui Iehova Dumnezeu, în serviciul împărăției sale a cărei Rege este Cristos. Ea n'are un punct de vedere dogmatic, dimpotrivă; cititorul este invitat să supună conținutul ei la un examen serios la lumina Sfintei Scripturi. Ea nu se amestecă în nici o controversă și coloanele sale nu sunt deschise criticilor individuale.

Prețul abonamentului anual

România:	Lei	120.—
Cehoslovacia:	Coroane	24.—
Franta:	Franci francezi	20.—
Belgia:	Franci belgieni	24.50
Statele-Unite:	Dol.	1.—
Canada:	Dol.	1.50

Adrese pentru comandă:

România:	Str. Crișana 33, București 2
Cehoslovacia:	Tylova ul. 16, Praha-Smichov
Iugoslavia:	Visegradska ul. 15, Belgrad
Franta:	129, Faubourg Poissonnière, Paris IX
Belgia:	66, rue de l'Intendant, Bruxelles
Statele-Unite:	117 Adams Street, Brooklyn, N. Y.
Canada:	38-40 Irwin Ave., Toronto, 5, Ont.
Australia:	7 Beresford Rd., Strathfield, N. S. W.

Vă rugăm să vă adresati totdeauna la Societate.

(Această revistă apare în mai multe limbi).

Programul de radio

BORDEAUX, Radio-Sud-Ouest	Lungime de undă 201,1 m.
Luni	19.45—20.00
RADIO-NORMANDIE-Fécamp	Lungime de undă 205 m.
Marți	20.15—20.30
RADIO L. L. PARIS, 0,8 kw.	Lungime de undă 364 m.
Vineri	20.15—20.30
RADIO TOULOUSE, 8 kw.	Lungime de undă 335 m.
Miercuri	19.50—20.05
RADIO-VITUS, Paris	Lungime de undă 222 m.
Marți	20.00—20.30
Joi	20.00—20.30
Sâmbătă	20.00—20.30
Duminecă	12.00—12.30
RADIO WALLONIA-BONNE ESPERANCE (Belgia)	Lungime de undă 201,07 m.
Miercuri	15.00—15.15
RADIO-TALLINN (Reval)	Lungime de undă 296,1 m.
Duminecă	16.30—17.30

LEGĂMINTELE SALE

„Strângeți-mi pe credincioșii mei, cari au făcut legământ cu mine prin jertfă! Atunci cerurile vor vesti dreptatea Lui, căci Dumnezeu este cel ce judecă.” — Psalm 50:5,6.

IEHOVA are de scop să-și justifice Numele. Adevărul acesta mare trebuie să fie privit de fiecare cercetător credincios al Cuvântului lui Dumnezeu, ca lucrul cel mai important. Toate celelalte lucruri sunt subordonate justificării Numei lui Iehova și prin urmare stau în locul al doilea. După ce Iehova și-a rezidit Sionul, organizațiunea sa principată, celor din Sion apare acum în marea sa. Copiii Sionului, cari acum sunt adunați la El în Templul său, primesc învățătura de la Dumnezeu prin Christos Isus, Capul organizațiunii Sionului. Credincioșii văd acum pe învățătorii lor, anume pe Iehova și pe Christos Isus; și deoarece copiii Sionului dau ascultare celor ce au învățat, umblă pe calea dreaptă și cântă și laudă pe Cel Prea Înalt. Isaia 30:20, 21; 51:13; Copiii Sionului sunt sfinții lui Iehova, cărora li s'a dat ca să sadă cu Christos Isus în locuri cerești, și să constituie o parte a organizațiunii cerești; și deoarece în felul acesta au fost strânși la Domnul, „vestește dreptatea Lui, căci Dumnezeu este cel ce judecă.” Rămășița credincioasă chiar cu acest lucru se ocupă.

² În timpurile începătoare poporul lui Dumnezeu a avut numai o vedenie neclară a scopului său, acum însă pot să aibă o cunoștință clară despre el. Motivul principal, pentru ce a venit acum o pricepere mai mare, zace în faptul că a sosit timpul stabilit al lui Dumnezeu, ca să dea în știre poporului său scopul său. Cei ce au fost născuți de Sion și au fost strânși la Domnul în Templu, au acum pe Iehova și pe Christos Isus ca învățători, și fulgerele luminii în Templu le descopere adevărurile lui Iehova. În timp ce li se descopăr aceste adevăruri mari, ei continuă să vestească dreptatea lui Dumnezeu.

³ Există încă și un alt motiv, pentru ce consacrării până mai recent nu au avut o privire clară în Cuvântul lui Dumnezeu, și motivul acesta se poate atribui în mare parte iubirii de sine și dorului de câștig. Iubire de sine și dorul după avantaj personal va împiedeca acum chiar și pe cei unși ca să priceapă și să prețuiască adevărul. De mai multe secole, aproape toți, cei ce s'au consacrat, ca să facă voia lui Dumnezeu, aceasta au făcut-o în așteptarea unui câștig sau avantaj personal. Conducătorii „creștinătății” au învățat poporul că Dumnezeu încearcă să scape pe oameni din chinul iadului și pe cei izbăviți să-i ducă în cer. Indemnul, de a fi membru al acestor organizațiuni bisericesti, a fost cu totul egoist, anume a fost dorința de a fi mântuit și astfel să evite pedeapsa. Învățăturile, cari au fost crezute și învățate de urmașii lui Christos Isus, cari erau în adevăr în cursul perioadei Ilie a adunării, pe scurt erau următoarele:

⁴ Omenirea condamnată la moarte în urma păcatului lui Adam, a fost răscumpărată prin sângele lui Isus Christos; iadul nu este un loc unde se chinuiesc oamenii conștienți, ci este o stare a morților, și nimenea nu poate scăpa de moartea vecinică, în afară de meritul jertfei lui Christos Isus; planul lui Dumnezeu este, ca să scoată din lume adunarea sa, a căror membrii vor avea locuința vecinică în ceruri, și cari împreună cu Christos Isus vor governa lumea și pe cei ascultători ai neamului omenesc să-i restatornicească la perfecțiunea omenească. Învățătura, „nu este chinul iadului”, a fost pusă tare în evidență, și mântuirea în cer sau de altfel pe pământ era indemnul principal pentru creaturi, să

servească pe Dumnezeu și pe Christos Isus. Așa s'a euegalat că oricine, care s'a consacrat Domnului, chiar prin năzuințele sale proprii trebuie să ajungă până la un grad în dezvoltarea caracterului, ceea ce l-ar îndreptăți la o poziție înaltă în curțile cerești. Trebuie să recunoaștem că aceste indemnuri în cea mai mare parte erau foarte egoiste. Desigur că erau unii dintre aceia, cari s'au consacrat atunci, cari aveau dorința desinteresată de a servi pe Iehova; însă toți au privit la răsplată. Cu toate că învățăturile înșirate mai sus, cum au fost ele învățate în cursul perioadei Ilie, în general erau potrivite, și sunt potrivite, totuși scopul anume al lui Iehova nu a fost cunoscut; prin urmare lipsa motivul mai înalt, care îndeamnă creatura să servească pe Dumnezeu. Membrii clasei Templului, cari se dovedesc credincioși, prețuiesc acum adevărul mare că justificarea Numei lui Iehova este acum chestiunea cea mai importantă dintre toate, și pentru ce să poată avea o parte la justificarea Numei său sfânt, trebuie să i se consacreze cu totul și cu credincioșie. O astfel de predare negoiștă față de Iehova este cheia cunoștinței și a prevederii. Conducătorii religiei au luat cheia cunoștinței atât de la sine cât și de la alții; și când Isus le-a adus adevărurile Împărăției, fariseii nu numai că ei înșiși au nesocotit adevărul, dar au făcut și pe alții să-l nesocotească. Luca 11:12-52. Organizațiunile așa numitei „creștinătate” și indeosebi clasa „omului fărădelegii”, a făcut tot asemenea. Egoismul orbește ochii față de cinstirea adevărată a lui Dumnezeu, și cel ce este orbit în felul acesta, acela nu face progres în cunoștință și pricepere.

⁵ Din aceasta rezultă dar că unșii, dacă ei doresc să mențină cheile cunoștinței și a priceperii, trebuie să aibă totdeauna în vedere că scopul principal al lui Iehova este justificarea Numei lui Iehova, că Numele Lui a fost pus la discuție, și că Împărăția este mijlocul, pentru realizarea justificării Numei său. A avea parte la justificarea Numei lui Iehova, nu este o lucrare egoistă. Partea, pe care rămășița poate s'o aibă, constă în aceea, ca să fie un martor credincios pentru Iehova și a-și păstra neprihânirea față de El. Unșii, cari rămân credincioși până la moarte, vor primi viață vecinică și vor fi uniți cu Isus Christos în opera Lui cerească și în gloria Lui cerească. Dar răsplata aceasta în comparație cu justificarea Numei lui Iehova este un lucru secundar, și numai atunci se dă, dacă s'a dovedit devotamentul desinteresat față de Dumnezeu. A avea parte la justificarea Numei său, este condițiunea premergătoare a intrării în viața vecinică.

Legământ

⁶ Un legământ este o învoială obligatorie sau o promisiune, pentru a face sau a nu face un anumit lucru. Hotărârea pronunțată a lui Iehova, pentru a face un anumit lucru, este un legământ fără condițiuni sau unilateral. Dacă Iehova își dă Cuvântul promisiunii sale, atunci să îndatorește fără condițiuni, ca să ducă la îndeplinire hotărârea aceasta. El spune: „Cum mi-am propus așa voi și face.” (Isaia 46:11; Menge) „Cuvântul meu... va face voia mea.” (Isaia 55:11) Un legământ făcut de Iehova

cu una sau mai multe creaturi ale sale este o învoială bilaterală sau reciprocă, de a face anumite lucruri, și celelalte partide a legământului trebuie să îndeplinească lucrurile amintite. Iehova îndeplinește totdeauna partea sa din legămintele sale. — 5. Moise 7:9.

Puncte esențiale

Următoarele teze abstracte vor fi indicate în locul acestei, pentruca cei ce studiază chestiunea prin luarea în seamă a acestor frăsături principale, să fie mai în stare să urmărească explicarea:

(1). Întrebarea cea mai mare pusă înaintea creației este: Cine este înălțatul și atotputernicul Dumnezeu, dela care se pogoară toată viața și fericirea?

(2). Toate legămintele făcute de Iehova privitoare pe om în primul rând s'au încheiat pentruca să justifice Numele său. Ele se numesc legămintele lui Iehova, deoarece El este autorul și creatorul lor și că după bunăvoința sa aduce și pe alții în legămintele sale.

(3). Legământul abraamic este o promisiune fără condițiuni a lui Iehova, pentru a face pe organizațiunea Sionului, ilustrată prin „femeia” sa, să nască o sămânță, prin care toate neamurile de pe pământ vor primi o ocazie să câștige binecuvântările vieții; dar scopul principal al acestui legământ este justificarea numelui lui Iehova. „Sămânța” acestui legământ este Christos, care este Mântuitorul și Răscumpărătorul oamenilor, și Justificatorul numelui lui Iehova. Legământul acesta nu se poate schimba, deoarece este garantat prin Cuvântul și jurământul lui Iehova.

(4). Din pricina întinderii prea mari a nelegiuirii sau păcatului contra legii lui Dumnezeu, Iehova a adăos legământului abraamic pe cel al legii, care s'a făcut în Egipt cu Moise ca mijlocitor; și legământul acesta a servit ca un învățător, ca pe cei dispuși să-i învețe să-i conducă la Christos, „sămânța” și Justificatorul, și s'a ținut până la venirea lui Christos. Scopul legământului legii a fost, a aduce la iveală un popor pentru numele lui Iehova; deci scopul lui adevărat a fost justificarea numelui lui Iehova.

(5). Legământul cel nou a fost făcut în locul legământului vechiu al legii. Scopul legământului celui nou nu a fost mântuirea oamenilor, ci alegerea unui popor pentru Numele lui Iehova, și acest popor ales astfel, trebuie să fie un martor pentru Numele lui Iehova; dacă în această se dovedește credincios, atunci la parte cu Christos Isus la justificarea numelui lui Iehova.

(6). Legământul nou a fost încheiat cu Christos Isus pe vremea morții sale. Mai întâi a făcut Isus legământul său de jertfă, și la aceasta și alții au fost invitați să facă un legământ de jertfă, ca să fie odrastele legământului celui nou și să poată avea o parte la justificarea numelui lui Iehova.

(7). Legământul nou nu se referă la omenirea în general, și nu are nici o legătură cu restatornicirea omenirii, ci privește exclusiv numai pe Israelul spiritual; și nimenea nu poate să fie o odraslă a legământului nou dacă nu a făcut mai întâi un legământ de jertfă. Cei ce au făcut legământul de jertfă și se dovedesc credincioși legământului, vor fi strânși la Domnul Dumnezeu și făcuți membrii a oastei sale; ei vestesc dreptatea Lui și la parte la justificarea numelui său.

F a p t e

* În Eden Lucifer a necinstit Numele lui Iehova și l-a învinuit că ar fi un mincinos și nu este în stare să-și îndeplinească voința. Satan a aruncat apoi în fața lui Iehova provocarea, ca să pună un om pe pământ, care își va păstra neprihănirea față de Iehova. (Iov 2:2-4) Aceasta a fost o batjocură maideparte a numelui lui

Iehova. Este hotărârea lui Iehova ca să dovedească creației întregi că El singur este Atotputernicul Dumnezeu; și aceasta o face spre justificarea numelui său. Fără viață neamul omenesc nu ar fi binecuvântat; și deoarece viața este darul lui Iehova, astfel creatura, care rămâne credincioasă lui Dumnezeu și primește viață din partea Lui, este o justificare a numelui Celui Prea Înalt. Iehova a luat pe Avraam din țara lui natală și l-a trimis spre Canaan și acolo a făcut un legământ, sau mai bine zis a făcut o promisiune fără condițiuni, în care folosește pe Avraam ca pe acela, cărui s'a făcut promisiunea pe vremea aceea. Acolo și-a exprimat hotărârea de a aduce la iveală o sămânță, prin care pot să fie binecuvântate toate neamurile pământului. Sămânța promisiunii este Christos, și pe El l-a făcut Iehova de martor principal, mare preot și Justificator. (Galateni 3:16) Alegerea seminței promisiunii nu s'a întâmplat simpu numai pentru mântuirea oamenilor; deoarece Dumnezeu ar fi putut omorî pe Adam și să înceapă o nouă generațiune. Alegerea seminței a avut chiar scopul, ca să justifice Numele lui Iehova, adică să dovedească că Iehova își execută scopul amăsurat voinței sale. O îngrijire de al doilea rang a fost că aceia, cari vor da ascultare seminței, vor fi binecuvântați cu viață vecinică. Numele original al lui Avraam, adică Abram înseamnă „Părintele sublim”; Domnul însă i-a schimbat numele și l-a numit Avraam. Numele Avraam înseamnă „Părintele multor neamuri”. Aceasta este o dovadă a faptului că aici Avraam a fost folosit ca un simbol, să reprezinte pe însuși Iehova Dumnezeu, care singur este dătătorul de viață, adică marele Părinte al neamurilor și generațiilor de pe pământ, cari vor primi viață și că Christos este sămânța, prin care Iehova dă viață oamenilor. (Romani 6:23) Când Iehova a vorbit către Avraam: „Eu îți voi face un mare nume”, aici evident că Dumnezeu s'a rugat la aceea, că își va mări propriul Nume sfânt. (1. Moise 12:2) Iehova a ținut legătură cu urmașii naturali ai lui Avraam din pricina numelui său. (Ezechii 20:9) Deci legământul abraamic în primul rând nu a fost hotărît spre folosul oamenilor, ci a servit și servește la justificarea numelui lui Iehova; și această concluzie se întărește în măsură bogată de Scriptură. A trecut un timp îndelungat, în care Iehova Dumnezeu a îngăduit lui Satan să rămână și să-și ducă la îndeplinire lucrul său nerușinat, pentruca la timpul său hotărît să lase să se mărturisească Numele său pe pământ și apoi să-și arate puterea și să convingă întreaga creațiune că El este Cel Prea Înalt. Să avem totdeauna în vedere că mântuirea creaturilor, este cu totul subordonată marelui scop al lui Iehova.

Legământ nou

* Scriptura descopere și alte legămintele ale lui Iehova, între acestea pe legământul făcut în Egipt și inaugurat la muntele Sinai, și pe legământul nou încheiat mai târziu. Despre legământul nou s'a scris și s'a spus multe, și în cele mai multe dintre aceste explicări a fost pronunțat cu accent că legământul cel nou aparține domniei de o mie de ani a lui Christos, sub care toate neamurile de pe pământ vor fi binecuvântate. Citațiunea următoare este miezul învățătorei ce s'a învățat și crezut de mai mulți ani, anume: „Legământul nou este o pregătire a lui Dumnezeu, prin care poate să exercite îndurarea față de omenirea decăzută”. („Studii în Scripturi”, Vol. 5). Scriptura nu întărește concluzia aceasta. Între anii 1907 până în 1909 foarte multe s'au publicat despre legământul cel nou, și în urma divergențelor de păreri asupra legământului nou, s'a născut între consacrați o mare turburare, ce a avut ca urmare o desbinare. Scopul legământului nou nu s'a putut înțelege atunci din două motive înșirate mai dinainte; acum însă în ziua Dom-

mului, când El este în Templu și lămurște pe poporul său, poate să fie înțeles scopul de către aceia, cari îi sunt devotați și fac parte din Templu; și din pricina aceasta explică „Revista” din nou legămintele. Pentru aceasta se recomandă din nou să se țină în minte cele șapte puncte amintite mai sus, în vreme ce explicarea ține.

¹⁰ Legământul nou nu urmărește chiar scopul de a mântui pe careva creatură, ci are un scop mult mai înalt și mai important. Legământul nou nu este un legământ pentru restatornicire, care să fie aplicat de Domnul în cursul domniei de o mie de ani; acesta de fapt nu are nimic a face cu renașterea neamului omenesc. Sângele lui Christos Isus este prețul de cumpărare, cu care neamul omenesc a fost răscumpărat, și nu este nevoie de un legământ, pentruca Dumnezeu să poată exercita îndurare față de aceia, cari pe căile stabilite de Dumnezeu, vin la Isus. — Ioan 6:37—40.

Scopul

¹¹ Care este scopul legământului celui nou? Este unealta lui Iehova pentru a strânge la sine un popor pentru Numele său, pentru a fi folosit în opera justificării numelui său. Prin urmare legământul se referă la adunare, și nicidecum la lume. Legământul nou a fost preumbril de vechiul legământ al legii, și este o rezervă (înlocuire) care a fost pusă în locul legământului vechiu al legii. Deoarece aceasta este adevărat, rezultă din ea că scopul legământului cel vechiu al legii a preumbril scopul legământului celui nou. Scopul legământului legii celui vechiu nu putea să fie mântuirea națiunii izraelite. Nu era de lipsă legământul pentru izbăvirea națiunii aceleia. Neamurile în sfârșit tot această ocazie vor avea pentru scăpare, și ei niciodată nu au stat într-o oarecare legătură față de legământul legii, ci erau streini față de legământul legii și tot așa au fost și față de legământul cel nou. (Efeseni 2:12) Afară de aceasta națiunea iudică, care era poporul ales al lui Dumnezeu, nu a preumbril pe națiunile în general, ci a închipuit în umbră pe poporul ales al lui Dumnezeu, scos din lume. Legământul legii a impus iudeilor o datorie adăogală, la ce națiunile nu au fost niciodată îndatorați; și din motivul acesta nici nu a fost de lipsă ca națiunile să fie eliberate de sub el. Pentruca Iudeii să scape de acest blestem adăogat, care a fost impus prin legământul legii, Isus a trebuit să moară pe lemn în locul celui păcătos. (Gal. 3:13; 5. Moise 21:23) Dar faptul acesta arată o răspundere deosebită, care îngreiază pe aceia, cari se află în legământul cel nou. Este sigur de tot că apostolul la această răspundere s'a eugelat, când a citat următoarele din profeția rostită de Moise: „Cine a călcat legea lui Moise, este omorit fără milă, pe mărturia a doi sau trei martori. Cu cât mai aspră pedeapsă credeți că va lua acela, ce calcă în picioare pe Fiul lui Dumnezeu, va pângări sângele legământului cu care a fost sfințit, și va batjocori pe Duhul harului? Căci știți cine este Cel ce a zis: „A mea este răzburarea, Eu voi răsplăti!” Și în altă parte: „Domnul va judeca pe poporul său.” Grozav lucru este să cazii în mâinile Dumnezeului celui viu!” (Evrei 10:28—31) Profeția aceasta a fost dată prin Moise. (5. Moise 32:35, 36) Răspunderea acelora, cari sunt în legământul nou, se compară aici cu răspunderea acelora, care erau sub legământul legii.

¹² Dumnezeu a făcut vechiul legământ al legii cu Moise, ca mijlocitorul pentru poporul său ales. Legământul cel nou Dumnezeu l-a făcut cu Christos Isus, pe care l-a preumbril Moise, ca mijlocitor pentru aleșii săi. Iehova a trimis pe Moise în Egipt, ca în primul rând să-și facă un Nume, și pelângă aceasta, pentruca să elibereze pe izraeliți. (2. Samuil 7:23) În scopul acesta Moise a trebuit să pună mărturie înaintea izraeliților și înaintea dom-

nitorelui Egiptului, și aceasta a trebuit s'o facă înainte de încheierea legământului legii. Iehova a trimis pe Isus în lume, în Egiptul antitipic, ca să pună mărturie pentru Numele său, adică pentru a-și face un Nume; și Isus a trebuit să pună mărturie înaintea indeilor și a altora, înainte ce s'a făcut legământul nou. (Ioan 18:37) Isus a zis: „Eu am venit în Numele Tatălui meu.” (Ioan 5:43) Că scopul principal al venirii lui Isus a fost acela, ca să preantărească și să justifice Numele lui Iehova, se arată prin cuvintele sale; el a zis: „Dar tocmai pentru aceasta am venit până la ceasul acesta! Tată proslăvește Numele tău! Și din cer s'a auzit un glas care zicea: L-am proslăvit, și-L voi mai proslăvi!” (Ioan 12:27, 28) Sângele vieții lui Isus varsat în moartea de jertfă, a fost sângele, care a dat valabilitate legământului nou, și a câștigat și prețul de răscumpărare pentru oameni. Prin legământul nou se alege un popor pentru Numele lui Iehova; pentru aceasta are Numele lui Iehova întâietate înaintea mântuirii omului.

¹³ Izraeliții, poporul ales al lui Dumnezeu, au trebuit să-și dovedească credințioșia față de condițiunile legământului legii, ca să devină națiunea sfântă a lui Dumnezeu, cum stă scris: „Moise s'a suit la Dumnezeu, și Domnul l-a chemat de pe munte, zicând: Așa să vorbești casei lui Iacob, și să spui copiilor lui Izrael: Acum, dacă veți asculta glasul meu, și dacă veți păzi legământul meu, veți fi ai mei dintre toate popoarele; căci tot pământul este al meu: imi veți fi o împărăție de preoți și un neam sfânt. Acestea sunt cuvintele pe cari le vei spune copiilor lui Izrael.” 2. Moise 19:3, 5, 6. Aceasta dovedește că un popor a fost preumbril prin Izraeliți, și că poporul acesta, care a fost preumbril de Izraeliți în legământul legii, trebuie să-și dovedească credințioșia sub condițiunile legământului nou, ca să devină națiunea sfântă a lui Dumnezeu. În vreme ce vorbește către poporul preumbril de națiunea Izrael, spune apostolul inspirat: „Voi însă sunteți o seminție aleasă, o preoție împărătească, un neam sfânt, un popor, pe care Dumnezeu și l-a câștigat ca să fie al Lui, ca să vestiți puterile minunate ale Celui ce va chemat din întunec la lumina sa minunată; pe voi, cari odinioară nu erați un popor, dar acum sunteți poporul lui Dumnezeu; pe voi, nu căpătaserăți îndurare, dar acum ați căpătat îndurare.” (1. Petru 2:9, 10) Această națiune sfântă se compune din atari, cari devin membrii casei regale, a cărui Cap este Christos Isus.

¹⁴ Scopul legământului legii era, ca să aducă la iveală o sămânță. Despre aceasta stă scris: „Lucrurile acestea trebuiesc luate într'alt înțeles: acestea (două femei) sunt două legăminte: unul depe muntele Sinai naște pentru robie și este Agara, căci Agara este muntele Sinai din Arabia; și răspunde Ierusalimului de acum, care este în robie împreună cu copiii săi.” (Galateni 1:24, 25) Sara, soția lui Avraam a trecut deja vârsta naturală în care să poată naște copii, ca a sfârșit pe bărbatul său Avraam, să ia de soție pe servitoarea ei egipteană, ca să se îngrijească de un moștenitor; căci poate că „va avea copii dela ea.” (1. Moise 16:2, 3) Dumnezeu a promis lui Avraam că îi va da o sămânță, și pe Agara soția lui Avraam i-a dat-o, pentruca să se poată întâmpla aceasta. Copilul Agarei nu s'a dovedit bineprimit lui Dumnezeu ca sămânța promisiunii, și în același fel copiii legământului vechi al legii, adică Izraelul după carne, nu era bineprimit lui Dumnezeu. Că legământul legii a preumbril legământul nou, a cărui sămânță se dovedește bineprimită, se arată foarte clar de cuvintele apostolului: „Căci lucru cu neputință legii, întrucât firea pământească o făcea fără putere. Dumnezeu a osândit păcatul în firea pământească, trimițând din pricina păcatului, pe însuș Fiul său într'o fire asemănătoare cu a păcatului.” — Romani 8:3.

¹⁵ Motivul nereușitei legământului legii, nu era vina le-

gii, ei a națiunii iudee. Pentru aceasta nereușita ei a făcut de lipsă ea în locul celui vechi să se facă un nou legământ, pentruca Dumnezeu să aibă un popor pentru Numele său. Pentru aceasta spune Scriptura: „În adevăr, dacă legământul dintâi ar fi fost fără eusur, n'ar mai fi fost vorba să fie înlocuit cu un al doilea. Căci ea o muștrare a zis Dumnezeu lui Izrael: Iată viu, zice Domnul, când voi face cu casa lui Izrael și cu casa lui Iuda un legământ nou.” (Evrei 8:7,8) Deci aceste texte scripturale descopăr că nici legământul vechi al legii și nici legământul nou nu s'au făcut cu scopul ca să mântuiască pe oameni, ci scopul acestor legăminte este, ea să strângă un popor pentru Numele lui Iehova. Iehova promite credincioșilor acestui popor ca ei vor avea o parte la justificarea numelui lui Iehova; și aceasta dovedește că în cauza discutabilă dreptatea este pe partea Lui și este o justificare a numelui său.

¹⁶ Este adevărat că Domnul a declarat: „Să paziți legile și poruncile mele: omul care le va împlini, va trăi prin ele. Eu sunt Iehova!” (3. Moise 18:1,5) Textul acesta nu spune că cineva prin înțierea legământului ar primi viață; astfel textul acesta nu înseamnă că scopul legământului ar fi fost, să dea viață. Scopul anumit, cum se arată prin acest text scriptural, constă în aceea, ca să faci de cunoscut pe justificatorul numelui lui Iehova. Dumnezeu promite aici că omul, care stă în legământ, care ascultă de legile și poruncile Domnului, astfel în viața aceasta își va păstra neprihânirea și prin aceasta va justifica Numele lui Iehova, și anume contra afirmațiunii lui Satan că Dumnezeu nu ar putea scotea astfel de oameni. Ascultarea față de legile legământului ar dovedi că omul este destoinic să justifice Numele lui Iehova, când va veni timpul pentru aranjarea definitivă a chestiunii de discuție. Aceasta este înlocuind ceea ce a făcut Isus. A tâlmăci textul acesta, cașicum ar însemna că iudeii ar putea să trăiască dacă ar fi înțeles legământul, ar da de înțeles că jertfa de răscumpărare putea să nu mai aibă loc, pânăcând totuș nu există altă cale pentru a câștiga viață decât prin jertfa de răscumpărare. Așadar scopul evident al cuvintelor citate mai sus este, de a face cunoscut pe justificator. Isus a suferit ocară și rușine din partea lui Satan și a reprezentanților săi, și prin credințioșii sa în înțierea legii lui Dumnezeu și prin ascultarea sa în multele persecuțiuni, a dovedit destoinicia sa, de a fi justificatorul numelui lui Iehova și autorul mântuirii vecinice pentru toți aceia, cari îi dau ascultare. Aceasta este explicațiunea clară însemnată de apostol sub inspirație. — Evrei 5:8,9.

¹⁷ Concluzia aceasta s'a mai tras odată de apostol cu o altă ocaziune. El accentuează îndeosebi că sămânța promisă este de o importanță covârșitoare, și apoi mai spune: „Ea legea sau legământul legii a fost adăugată (legământului abraamic din pricina calcării de lege, pânăcând avea să vină sămânța, careia îi fusese făcută promisiunea, și a fost dată prin ingeri, prin mâna unui mijlocitor.” (Galateni 3:18,19) Iudeii erau imperfecti și deci călcători de lege, sau păcătoși, ceea ce îi împiedeca să-și păstreze neprihânirea în mod desăvârșit; și pentru aceasta s'a adăugat legea, până va veni sămânța promisă. „Lucrurile acestea trebuiesc luate într'alt înțeles: acestea sunt două legăminte: unul depe muntele Sinai naște pentru robie și este Agar.” — Galateni 4:24.

¹⁸ Arătând mai departe că legământul legii nu a fost făcut ca să dea viață poporului Israelului natural, stă scris: „Atunci oare legea este împotriva făgăduințelor lui Dumnezeu? Nicidecum! Dacă s'ar fi dat o lege care să poată da viața, într'adevăr, neprihânirea ar veni prin lege.” (Galateni 3:21) Este oare legea contrară promisiunilor lui Dumnezeu? Desigur Iehova a știut lucrul acesta dinainte, și aceasta dovedește că cu facerea acestui legământ a avut o altă înțeles sau alt scop decât mântuirea vieții iudeilor. Mântuirea iudeilor și a neamu-

rilor nu se face prin oarecare legământ. Mântuire vine prin Christos Isus. Iehova îl face mai întâi justificator și întemeiază Impărăția sa, și apoi aduce pe oameni la cunoștința adevărului, pentruca să poată câștiga viață vecinică în Impărăție, dacă vor asculta de legile Lui. Legământul legii cu iudeii a avut de scop, a pregăti pentru Iehova un popor pentru Numele său; însă din pricina imperfecțiunii iudeilor nu a reușit. Când a venit Christos Isus, mai marele decât Moise, era sămânța promisă de Iehova lui Avraam; și iudeii, cari atunci s'au dovedit credincioși, au fost trecuți dela Moise la Isus, și prin aceasta făcând o parte a poporului ales pentru Numele lui Iehova. Ucenicii credincioși ai lui Christos Isus, sunt pilde luminoase a acestui fapt. Ei erau deja consacrați, ca să facă voia lui Dumnezeu și au fost botezați în Moise și în „mare”; și acum era de lipsă pentru dânșii, ca să se supună încă odată botezului. (1. Cor. 10:1—4; Ioan 1:17) Dacă legământul legii nu putea da viața (ceea ce holărit ea nu putea), astfel nici legământul nou nu poate da viață, și anume pentru aceea, pentrucă legământul nou este o înlocuire a celui vechi. Numai aceia vor primi viață, cari cred în Christos Isus și rămân credincioși. Se pare cu totul evident, că scopul legământului nou, să fie, a scoate afară din neamul omenească un popor și a-l aduce la Dumnezeu, care își va păstra neprihânirea față de Dumnezeu, în timp ce va fi botezorii și dușmanii din partea lui Satan și a reprezentanților săi; acest popor va fi martorul pentru Numele lui Iehova, și întrucât va stărui cu credințioșie, va avea parte la justificarea numelui său.

Mijlocitor

¹⁹ Iehova a folosit un mijlocitor pentru legământul cel vechi al legii, și a dat un mijlocitor și pentru legământul cel nou. Iudeii ca o națiune erau neputincioși să facă un legământ cu Iehova. Moise a crezut în promisiunea lui Iehova și prin credință „aștepta celălalt (Impărăția de sub sămânța promisă, care are temelii tari, al cărui meșter și ziditor este Dumnezeu.” (Evrei 11:10—25) Întrucât Moise avea credință și era credincios, Iehova l-a ales de mijlocitor al legământului legii, pe care a voit să-l facă, și mai târziu l-a și făcut cu adevărat. Megerea aceasta a avut loc pe muntele Horeb. (2. Moise 3:1—22) Aceasta a fost cu puțin timp înainte de încheierea legământului, și mai întâi Moise a trebuit să pună mărturie înaintea Izraeliților și înaintea domnitorului Egiptului. Despre acest legământ al legii stă scris, că „a fost dat prin ingeri, prin mâna unui mijlocitor.” (Galateni 3:19) Mai marele Moise a fost ales ca mijlocitor al noului legământ de Iehova. Aceasta alegere a avut loc după ce Isus a fost botezat în Iordan și după ispășirea lui în pustie. Atunci a devenit El garanția și mijlocitorul noului legământ făcut mai târziu. Legământul legii s'a făcut pe timpul junghierii mielului de paști în Egipt și legământul nou s'a încheiat pe timpul junghierii mielului antilipie de paști. Christos Isus; Isus însă cu trei ani și jumătate mai înainte a fost ales de mijlocitor.

²⁰ Acolo unde există un mijlocitor, aceasta arată că alții sunt în legământul pe care îl face Iehova. „Dar mijlocitorul nu este mijlocitorul unei singure părți, pe-când Dumnezeu este unul singur.” (Galateni 3:20) Dacă nu ar fi alții în legământ, atunci nu ar fi lipsă de mijlocitor. Deoarece scopul principal al venirii lui Isus este și a fost justificarea numelui lui Iehova, atunci, dacă numai Isus ar fi activ în lucrarea aceasta de legământ, nu ar fi lipsă de mijlocitor. Isus este odrasla și sămânța legământului abraamic, care are întâietate atât înaintea legământului legii, cât și înaintea legământului nou. Dar împrejurarea că pentru legământul cel nou se ia un mijlocitor, arată așadar că legământul are de

scop să aducă și pe alții înăuntru, ca să fie activi cu Christos Isus și sub comanda nemijlocită a lui.

²¹ Legământul nou s'a făcut cu peste douămii de ani după legământul abraamic, totuși nu a putut să ia locul legământului abraamic, a cărui sămânță este unealta pentru binecuvântarea tuturor neamurilor de pe pământ. Aceasta este o dovadă mai departe că legământul nou nu este un legământ de binecuvântare sau pentru a da viață, ci un mijloc de a pregăti un popor, care să mărturisească despre Numele lui Iehova și să aibă parte la justificarea Numelui său, Imprejurarea în sine că este un mijlocilor, arată că și alții trebuie să participe cu Isus Christos la justificarea Numelui lui Iehova. Cine sunt dar ceilalți? Concluziunea logică este așadar că „ceilalți” sunt aceia, cari au fost luați în legământul nou, după ce a fost încheiat cu Isus Christos, și după ce ceilalți amintiți au făcut un legământ de jertfă cu Iehova, și au fost primiți de Dumnezeu ca fiii săi.

²² Ca o dovadă mai departe pentru faptul că legământul este unealta lui Iehova, de a-și executa hotărîrea cu privire la justificarea Numelui său, să avem în vedere împrejurarea că Iehova a denumit mijlocitorul înainte ce s'ar fi făcut legământul, și că legământul acesta și l-a propus, fără să pună condițiuni. El și-a ales pe Christos Isus ca preot mare al său și îl face pe Isus Christos primexecutor a tuturor hotărîrilor sale, și însuși Christos Isus nu are nici un amestec în alegerea sa la slujba aceasta. „Tot așa și Christos, nu și-a luat singur slava de a fi mare preot, ci o are dela Cel ce i-a zis: Tu ești Fiul meu, astăzi te-am născut. Și cum zice iarăși într'un alt loc: Tu ești preot în veac, după rânduiala lui Melchisedec.” (Evrei 5:5,6) Pe când a numit pe Isus în slujba înaltă de mare preot, și-a garantat cuvântul cu jurământul său: „Și fiindcă lucrul acesta nu s'a făcut fără jurământ... Isus s'a făcut chezașul (mijlocitorul) unui legământ mai bun.” — Evrei 7:20, 22.

²³ Cu ocazia botezului lui Isus în Iordan el a încheiat un legământ de jertfă și a început cu împlinirea legământului său, și împlinirea lui s'a sfârșit pe Golgota. „Dar acum Christos a căpătat o slujbă cu atât mai înaltă (decât slujba lui Moise, a mijlocitorului legământului legii) cu cât legământul al cărui mijlocitor este El, e mai bun, căci este așezat pe făgăduințe mai bune.” (Evrei 8:6) Din pricina legământului său de jertfă, care jertfă era sfântă și bineprimită de Dumnezeu, Isus a fost făcut mijlocitorul legământului nou. „Cu atât mai mult sângele lui Christos, care prin Duhul cel vecinic, s'a adus pe sine însuși jertfă fără pată lui Dumnezeu, vă va curăți cugetul vostru de faptele moarte, ca să slujii Dumnezeului celui viu! Și tocmă de aceea este el mijlocitorul unui legământ nou, pentru că prin moartea Lui pentru răscumpărarea din abaterile făcute sub legământul dintâi, cei ce au fost chemați să capete vecinica moștenire, care le-a fost făgăduită.” (Evrei 9:14, 15) Adunarea lui Christos nu constituie vre-o parte a mijlocitorului, ci Christos Isus singur este mijlocitorul legământului nou. (Evrei 12:21) Christos Isus este mijlocitorul legământului nou, pentru frații săi, ce dă de înțeles, pentru Izraelul spiritual, și anume pe vremea, când Dumnezeu își scoate din popor pentru Numele său din națiuni. (Fapte 15:14) Apostolul arată relația lui față de legământ, când spune: „(Dumnezeu) „care voiește ca toți oamenii să fie mântuiți și să vină la cunoștința adevărului, Căci este un singur Dumnezeu, și este un singur mijlocitor între Dumnezeu și oameni: Omul Isus Christos, care s'a dat pe sine însuși, ca preț de răscumpărare pentru toți: faptul acesta trebuia adevărit la vremea cuvenită, și propovăduitorul și apostolul lui am fost pus eu — spun adevărul în Christos, nu mint — ca să învăț pe neamuri credința în adevărul.” — 2. Tim. 2:4—7.

²⁴ Textul acesta nu zice și nici nu înseamnă că Omul Isus Christos este mijlocitor pentru toți oamenii. Mai

mult textul spune, că un Dumnezeu există, anume Iehova, și că un mijlocitor este între Dumnezeu și oameni. Ce fel de oameni. Oamenii, adică creaturile omenești cari au credință în Isus Christos și s'au învoit să facă voia lui Dumnezeu. Pentru ce să numească Dumnezeu și un mijlocitor spre binele oamenilor, cari necinstește numele său și numele lui Isus Christos? Textul arată că apostolul nu a avut în cuget întreg neamul omenesc. El s'a întors către Timotei și prin urmare, vorbește către alții din aceeași credință scumpă, și a provocat pe Timotei să se roage pentru „toți oamenii”, prin ce a indicat pe toți oamenii, cari vin în organizațiunea lui Dumnezeu. Apostolul desigur nu la aceea a încurajat și a provocat ca să se roage pentru toți aceia, cari în fărâdelegea lor combat pe Dumnezeu și pe Christos Isus. El dă sfat să se roage „pentru împărați și toți, cari sunt în înălțime.” Indicată-a el oare cu aceasta pe toți oamenii, cari au autoritatea în organizațiunea lui Satan? Desigur nu. El a voit să arate la aceia, cari în organizațiunea lui Dumnezeu au depline puteri, adică la aceia din adunare, pe cari Domnul i-a așezat în poziții de autoritate: pentru toți aceștia trebuie să se roage, pentru că adunarea întreagă să rămână în pace și înțelegere. Din aceasta rezultă că cuvântul „om” amintit în versul cincii a textului anterior nicicum nu se referă la toți oamenii din lume, ci la aceia, cari au făcut un legământ să facă voia lui Dumnezeu; și cu privire la toți aceștia voia lui Dumnezeu este aceea ca să fie mântuiți și să ajungă la o cunoștință precisă a adevărului, și pentru toți aceștia este un mijlocitor în legământul cu Dumnezeu. Cine este acest mijlocitor? Scriptura răspunde: „Omul Christos Isus, care s'a dat pe sine preț de răscumpărare pentru toți.” Cuvântul depe urmă sunt cuvinte, cari indică și denumesc precis pe Acela, care este mijlocitor între Dumnezeu și oameni dar nu toți oamenii, adică oamenii, cari au practicat credința în Christos Isus și au făcut un legământ pentru a face voia lui Dumnezeu. Nu este voia lui Dumnezeu, ca unii dintre aceia, cari primesc pe Isus, să se piardă. Dacă unii dintre aceștia se nimicesc, atunci aceasta se întâmplă din vina lor. Aceasta se dovedește prin cuvintele lui Isus despre cei doisprezece, pe cari Dumnezeu i-a dat. (Ioan 17:12) Clasa indicată ca „omul fărâdelegii” era odată în legământ, ca să facă voia lui Dumnezeu. Clasa aceasta se va nimici, nu că doar Dumnezeu ar fi de vină pentru aceasta, ci din pricina necredințioșiei lor.

²⁵ Traducerea Elberfelder a cuvintelor apostolului sună: „Christos Isus, care s'a dat pe sine preț de răscumpărare pentru toți, despre ce trebuie să se vestească mărturia la timpul său.” 1. Tim. 2:6) Unii au adăugat la textul acesta cuvântul „toți”, evident cu scopul să dea textului acestuia o aplicare asupra omenirii întregi. Este îndreptățită o astfel de concluzie? Desigur nu. Este adevărat că Isus Christos și-a dat viața ca preț de răscumpărare pentru toți; și toți aceia, cari recunosc pe Isus Christos ca preț de răscumpărare și i se supun, pot să trăiască. Totuși nu este nici un motiv ca să se adauge textului acesta cuvântul „la toți”, care cuvânt de loc nu se găsește în text. Alte traduceri a textului acesta sună: „Care s'a dat pe sine preț de răscumpărare pentru toți, mărturie pentru timpurile sale. Spre care eu sunt rânduit predicator și apostol (zic adevărul în Christos, nu mint, învățător ginților în credință și în adevăr.” (Nițulescu). Apostolul indică deci aici pe Isus Christos ca pe răscumpărătorul omenirii, ca pe mijlocitorul între Dumnezeu și oameni, cari stau în legământ cu El, și că el, Pavel, a fost rânduit ca predicator și apostol, ca să învețe atât pe neamuri, cât și pe iudei. Apostolul înstruiește aici în-deosebi pe Timotei și în esențial îi spune următoarele: Roagă-te pentru toți oamenii din adunare, inclusivă aceia, cari au înputernicire, ca apostolii și alții, cari sunt rânduiți să servească în adunare. (Efes. 4:11—14) Cei ce au

fost puși în poziții de autoritate, au purtat slujbele acestea pentru a da ajutor întru pregătirea unui popor pentru Numele lui Iehova. Este voința lui Dumnezeu, ca toți acești oameni să fie mântuiți; și pentruca să fie mântuiți, trebuie să fie credincioși. În această organizațiune este „un Dumnezeu și Tată a tuturor, care este peste toate și în toate”; și este un mijlocitor între Dumnezeu și oameni, adică toți oamenii, cari s'au consacrat să facă voia lui Dumnezeu; și mijlocitorul acesta este Christos Isus. Mântuitorul, Pavel declară, că a fost rânduit ca un serv deosebit, pentru predicarea acestor adevăruri. (Efes. 1:3-6) 1. Timotei 2:3-6 nu se poate prin urmare aplica cu drept la toți oamenii, și nu este un text de restatornicire. În timp ce declarația aceasta a Scripturii arată că Isus Christos este mântuitorul tuturor oamenilor, totuși legătura arată că se referă la aceia, cari mai întâi au făcut un legământ de jertfă.

26 Legământul nou corespunde legământul vechi a legii. Moise nu era mijlocitorul între Dumnezeu și toate neamurile. El era mijlocitorul pentru întreg poporul ales al lui Dumnezeu, adică pentru națiunea Izrael. Iudeii toți erau botezați în Moise în nori și în mare”. (1. Cor. 10:2) Moise era așadar mijlocitor pentru toți aceștia, dar pentru alții nu; pentru aceasta iudeii, cari la venirea lui Christos au fost găsiți credincioși, au fost trecuți depe Moise pe Christos, și Christos a fost făcut mijlocitor pentru toți aceia iudei și toți păgânii, cari fac un legământ să facă voia lui Dumnezeu „Cât despre Moise, el a fost credincios în toată casa lui Dumnezeu, ca slugă (mijlocitor) ca să mărturisească despre lucrurile, cari aveau să fie vestite mai târziu. Dar Christos este credincios ca Fiu mijlocitor”, peste casa lui Dumnezeu. Și casa Lui suntem noi, dacă păstrăm până la sfârșit încrederea nezguduită și nădejdea cu care ne lăudăm.” — Evrei 3:5, 6.

Protector

27 S'a susținut că Christos este protectorul adunării, și mijlocitorul pentru lume. Scriptura însă nu ne îndreptățește la o astfel de concluziune. Nu este incompatibil (ne latoc) ca Isus să fie atât mijlocitor, cât și protector pentru adunarea lui Dumnezeu; și de fapt și îndeplinește amândouă slujbe. Oare un mijlocitor nu se întrebuințează pentru unul, care are lipsă de el? Moise era mijlocitorul legământului legii, și el s'a întrebuințat pentru izraeliți, cari au păcătuit, când s'a rugat lui Dumnezeu să-i ierte. (2. Moise 32:29-32) În acelaș fel și Christos Isus, mijlocitorul legământului nou, este protectorul aceloră din organizațiunea lui Dumnezeu, cari păcătuiesc, cum stă scris: „Copilașilor, vă scriu aceste lucruri, ca să nu păcătuți. Dar dacă cineva a păcătuit, avem la Tatăl un Mijlocitor (protector, reprezentant), pe Isus Christos Cel neprihănit.” (1. Ioan 2:1) Înainte de venirea Domnului Isus în Templu, Spiritul sfânt în Scriptură este indicat ca Parakletos, mângăctor, protector sau ajutor. Insa dela apariția Domnului în Templu, slujba Spiritului sfânt în calitate de protector a încetat; totuși aceasta nu schimbă nimic în faptul că Isus Christos pe muntele Sion este mijlocitor cât și protector.

28 Când Isus a fost botezat în Iordan, atunci s'a prezentat pe sine fără prihană și fără păcat lui Dumnezeu, și anume în împlinirea profeției scrise dinainte despre El: „Atunci am zis: Iată-mă că viu — în sulul cărții este scris despre mine — vreau să fac voia Ta, Dumnezeule! Și legea ta este în fundul inimei mele.” (Psalm 40:7, 8) Acesta era legământul de jertfă între Dumnezeu și Christos Isus, deoarece era voia lui Dumnezeu, ca Isus să fie o jertfă. Isus atunci s'a imbiat fără nici o condițiune, ca să facă totdeauna ceea ce este voia lui Dumnezeu, și voia lui Dumnezeu atunci era, ca Isus să devină justificatorul său și pentru dovedirea învoirii sale la aceasta, a trebuit să-și păstreze neprihănirea în probele cele mai înfocate, ba chiar până la moartea cea mai rușinoasă;

mai departe ca sângele vieții sale vărsate să fie prețul de răscumpărare pentru oameni, ceea ce și este. „Și pentru aceasta este El și mijlocitorul unui legământ mai bun.” Iehova Dumnezeu a dat lui Isus serviciul legământului, adică lucrarea de alegere a unui popor pentru Numele lui Iehova; și serviciul acesta a fost mai de seamă decât serviciul încredințat lui Moise. (Evrei 8:6) Când apostolii au venit la credința în Domnul Isus, ca fiind Christosul lui Dumnezeu, și au părăsit toate, ca să-l urmeze, aceasta a semnalat intrarea lor în legământul de jertfă. (Luca 18:28-30; Matei 16:24, 25) Legământul de jertfă înseamnă a crede în Domnul Isus Christos ca răscumpărător, și bazat pe credința aceasta, a-l și practica, întrucât se învoiește fără condițiuni să facă voia lui Dumnezeu. La trei ani și jumătate după ce Isus a intrat în legământul de jertfă, Dumnezeu a făcut legământul cel nou cu El. Aceasta, cum se pare, stabilește regula hotărâită că nimeni nu poate fi primit în legământul nou, înainte ce nu a făcut un legământ de jertfă cu Iehova. Natural că toți cei născuți de spirit au făcut cu Iehova un legământ de jertfă și toți aceștia sunt destinați să moară o moarte de jertfă; și aceasta cuprinde și pe „turma mare”. (Psalm 79:11) Nu oricine, care a intrat într'un legământ de jertfă, se și dovedește credincios; și pentru aceasta nu fiecare, care a încheiat un legământ de jertfă este cuprins în clasa „care constituie pe poporul, care „pentru Numele său” a fost scos din națiuni. Numai cei credincioși sunt sfinții lui Dumnezeu, și despre aceștia vorbește Dumnezeu, când spune: strângeți-mi pe credincioșii (sfinții, mei, cari au făcut legământ cu mine prin jertfă!” (Psalm 50:5) „Acești sfinți, sau credincioși, au fost primiți în legământul nou cu Christos Isus, marele preot al lui Iehova, și lor le spune acum Isus: „Fiți credincioși până la moarte și-ți voi da cununa vieții”. (Apoc. 2:10) Aceasta dovedește că numai aceia vor primi cununa, cari după primirea lor în legământul nou se dovedesc credincioși pedeplin.

Testament

29 Partea Bibliei începând dela prima carte a lui Moise până la inclusiv profeția lui Malachi, oamenii au denumit-o „Vechiul Testament”, iar partea începând dela Evanghelia lui Matei până la inclusiv Apocalipsul, au denumit-o „Noul Testament”. În Scriptură nimic nu ne dă drept la aceasta. Cuvântul „Testament” apare într-o traducere românească, anume în cea nouă o singură dată, în 2. Cor. 3:11, ceea ce nu este corect, deoarece traducerea potrivită este „legământ”, cum găsim tot în traducerea nouă la Matei 26, vers 28, mai departe la 2. Cor. 3:6. Indicațiunea „legământul vechi” se referă la legământul legii, care s'a încheiat, când a încetat. Mulți au dedus în mod nelatoc că Scriptura semnalată ca „Testamentul Nou” reprezintă tot ceea ce ar fi de lipsă pentru îndrumarea urmașului lui Christos. Totuși toată Scriptura inspirată de Dumnezeu constituie Cuvântul său, cum stă scris: „Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu și de folos ca să învețe, să mustre, să îndrepte, să dea înțelepciune în neprihănire, pentruca omul lui Dumnezeu să fie desăvârșit și cu totul destoinic pentru orice lucrare bună.” (2. Tim. 3:16, 17) Iehova descopere acum martorii săi mai clar ca oricând mai înainte înțelesul profețiilor, și aceasta se întâmplă pentru mângăierea și întărirea rămășiței în timpul prezent. (Romani 15:4) El își descopere Cuvântul și dă o pricepere clară a înțelesului lui, aceloră, cari sunt dator să învețe și să facă voia Lui. (Ps. 119:105) El a pregătit acum un ospăț pe seama aceloră, pe cari Domnul i-a adunat în Templu. Credincioșii se ospătează din ceea ce a pregătit Domnul, și continuă să preamărească Numele sfânt al lui Iehova. Aceștia constituie o parte a cerurilor, cari vestesc dreptatea lui Iehova deoarece ei știu că El însuși este Judecătorul, și că ziua Judecății a sosit.

(Se continuă).

Intrebări pentru studiu

1. Ce este scopul principal al lui Iehova? Cine sunt copiii Sionului? De cine sunt învățați? Unde, cum și pentru ce?
- 2-4. Explică, pentru ce au consacrații acum o pricepere mai clară a hotărârilor lui Iehova?
5. Numai cum pot susține unșii cheile cunoștinței? În ce legătură stă răsplata lor viitoare cu scopul primirii lor în legământul cu Iehova?
6. Ce se înțelege sub un legământ? Dă o definiție și ilustrație a două feluri de legăminte, pe care Iehova le-a făcut fie cu unul, fie cu mai multe creaturi ale sale.
7. Amintește pe scurt punctele înșirate aici, ca mână de ajutor la studiu.
8. Fă indicațiune la fapte, cari dovedesc că Avraam a fost întrebuințat în legătură cu legământul avraamic, pentru a ilustra simbolic pe însuș Iehova, și că legământul a avut de scop în primul rând, să justifice Numele lui Iehova.
- 9, 10. Pentru ce este azi de o importanță deosebită a cumpăni din nou chestiunea legămintelor? Arată din cuvintele lui Isus (Ioan 6:37-40), dacă legământul nou este mijlocul pentru mântuirea și reînnoirea neamului omenesc.
11. Care este scopul legământului nou? La cine se aplică? Ce relație are cu legământul legii? La ce stăruie relația dintre legământul nou și cel vechi pentru a stabili scopul legământului nou?
12. Arată și întărește cu texte scripturale că cu ocazia înființării legământului legii și a legământului nou, și anume la ambele legăminte cu un mijlocitor, scopul principal a fost și este justifierea numelui lui Iehova.
13. Aplică promisiunea însemnată în 2. Moise 19:5, 6 și legală de o condițiune, asupra unui popor, pe care l-a preumbril acolo Izraeliții.
14. La ce se referă Pavel în Romani 8:3? Cum se arată acolo, ce este scopul legământului legii și raportul legământului legii față de legământul nou?
15. Ce motiv indică apostolul Pavel pentru necesitatea legământului nou? Ce se arată în aceasta atât cu privire la legământul legii, cât și cu privire la legământul nou?
16. Explică, dacă 3. Moise 18:5 promise viața acelor, cari vor împlini legământul legii. Ce a fost atunci scopul acestor cuvinte?

- 17, 18. Ce explicație mai departe dă Pavel cu privire la scopul legământului legii (și prin urmare și legământului nou) și relația ei față de legământul avraamic?
19. Compară împrejurarea, care a făcut necesar un mijlocitor pentru legământul legii, cu împrejurarea care prelinse un mijlocitor pentru legământul nou. Pe ce temeți s'a ales fiecare din acești mijlocitori? Compara, ce a trebuit să facă fiecare din acești mijlocitori începând dela vremea când a fost ales, până la inaugurarea legământului, a cărui mijlocitor era.
20. Prin împrejurarea că Iehova a numit pe Christos Isus ca mijlocitorul legământului nou, se arată oare cecece este scopul legământului?
21. În explicația pe care Pavel o dă în Galateni 3, și în relația legământului legii față de legământul nou, arătase oare că cel din urmă este un legământ, care este destinat să dea viață?
22. Arată cu mărturii scripturale, dacă alegerea mijlocitorului legământului nou este legat de o condițiune sau nu. Ce dovedește aceasta cu privire la scopul acestui legământ?
- 23, 24. Cum au primit Moise și Isus slujbele ce li s'au acordat? Cum a fost slujba lui Isus „un serviciu mai ales?” Pentru cine și pentru ce este Isus mijlocitorul legământului nou?
25. Pentru cine s'a dat Isus ca preț de răscumpărare? Când, prin cine și cui trebuie să se vestească mărturia despre aceasta?
26. Intre cine a fost Moise un mijlocitor? Ce arată aceasta în aceeași privință cu privire la legământul nou? și cum?
27. Arată cu texte scripturale și cu trimitere la relația între legământul nou și legământul vechiu, între mijlocitorul legământului nou și cel al legământului legii, dacă Christos este atât mijlocitorul cât și protectorul pentru adunare.
28. Unde, când și cum a intrat Isus în legământul de jertfă? Ce a însemnat aceasta pentru El? Explică cum se aplică psalm 50:5.
29. Ce este doada pentru faptul că *toată* Scriptura este destinată pentru aceia, cari s'au consacrat serviciului pentru executarea voinței lui Iehova, îndeosebi pentru rămășița credincioasă în zilele din urmă?

(W. T. din 1. April 1934)

LEGĂMINTELE SALE

P A R T E A II-a

„Strângeți-mi pe curioșii mei, cari au făcut legământ cu mine prin jertfă! Atunci cerurile vor vesti dreptatea Lui, căci Dumnezeu este cel ce judecă.” — Psalm 50:5.

IIEHOVA își îndeplinește notăririle sale amăsurat voinței sale nemărginite, și nu dapă idelle oarecărei făpturi. Pelângă toate acestea Numele Lui este tras la îndoială. Intre El și dușmanul său Satan, se va decide o chestiune disputată, Iehova este superiorul și aceasta va și dovedi înaintea tuturor creaturilor sale inteligente, Numele său Iehova, arată scopul său, și El a declarat că a hotărât, ca să știe toți că El este Dumnezeu, Cel Atotputernic și Cel Prea Înalt. (2. Moise 9:14) Timpul a sosit, când trebuie să se vestească mărturia pentru Numele lui Iehova, a Celui Prea Înalt; și poporul, care a fost ales

din națiuni pentru Numele său, trebuie să pună mărturia aceasta.

Din îndurarea Lui, astăzi reesă clar că legămintele lui Iehova au fost destinate să aducă chestiunea mare de dispută la un punct culminant și să convingă pe toți că El este Dumnezeu. El și-a pus Numele pe poporul, pe care și l-a ales din națiuni; sub Christos, servul său ales, El i-a făcut o parte a acestui serv, și cinstea aceasta nu o dă altora. (Isaia 42:8) Satan și servii lui au necinstit Numele lui Iehova și i-au făcut un renume rău; acum însă a sosit timpul, când Numele Lui trebuie

să fie înălțat; și numai acela va trăi, care iubeste Numele său. „Numele Lui va dăinui pe vecie; cât soarele îi va ținea Numele. Cu el se vor binecuvânta unii pe alții, și toate neamurile îl vor numi fericit.” (Ps. 72:17) El a ales pe poporul său de legământ și l-a adunat la sine, ca să-i servească interesele. Deci să păstrăm în cuget că legământul nou este unelala lui Iehova, prin care un popor trebuie să fie strâns la El, care trebuie să pună mărturie despre Numele său și să ia parte la justificarea Numelui său.

Relație

³ Intre legământul vechi și cel nou există o oareșcare relație: deoarece legământul din urmă figurează ca înlocuitorul celui dintâi, și are de îndeplinit ceea ce a neglijat cel dintâi. Înființarea și inaugurarea vechiului legământ stă într-o anumită relație cu înființarea și inaugurarea celui alt legământ. Legământul vechi a fost încheiat în Egipt, și anume în ziua 14 a luni Nisan, cu ocazia junghierii mielului de paști.³ Așa vorbește Iehova, Dumnezeuul lui Izrael: Eu am făcut un legământ cu părinții voștri, în ziua când i-am scos din țara Egiptului, din casa robiei.” (Ier. 34:13) Iehova a făcut aceasta, pentruca ei să devină poporul Lui și El să le fie Dumnezeu. „Ci îmi voi aduce aminte spre binele lor de vechiul legământ, prin care i-am scos din țara Egiptului, în fața neamurilor, ca să fiu Dumnezeul lor. Eu sunt Iehova.” (3. Moise 26:15) „Eu rămân credincios legământului, pe care l-am făcut cu voi, când ați ieșit din Egipt, și Duhul meu este în mijlocul vostru; nu vă temeți!” (Hag. 2:5) Încheierea legământului acesta în Egipt pe vremea junghierii mielului de paști era o iconă, care indica la Domnul Isus, mielul lui Dumnezeu; și în ziua când a murit Isus, s'a contractat legământul nou.

⁴ Sângele vieții lui Christos era sângele, care a făcut valabil sau lucrativ legământul nou: „Apoi a luat un pahar, și după ce a mulțămii lui Dumnezeu, li l-a dat, zicând: Beți toți din el; căci acesta este sângele meu, sângele legământului celui nou, care se varsă pentru mulți, (adecă pentru toți aceia, cari vor fi primiți în legământ, mai departe și pentru toți aceia membrii ai omenirii, cari primesc darul de har al vieții dela Dumnezeu prin Christos Isus), pentru ierfarea păcatelor.” (Matei 26:27, 28) „Apoi a luat un pahar și după ce a mulțămii lui Dumnezeu, li l-a dat, și au băut toți din el. Și le-a zis: Acesta este sângele meu, sângele legământului celui nou, care se varsă pentru mulți.” (Marcu 14:23, 24) „Tot astfel, după ce au mâncat au luat paharul, și li l-a dat, zicând: Acest pahar este legământul cel nou, făcut în sângele meu, care se varsă pentru voi (cari sunteți uniți cu mine în legământ). Dar iată că mâna vânzătorului meu, este cu mine la masa aceasta.” (Luca 22:20, 21) „Tot astfel, după cină a luat paharul, și a zis: Acest pahar este legământul cel nou în sângele meu; să faceți lucrul acesta spre pomenirea mea, oridecâteori veți bea din el.” — (1. Corinteni 11:25).

⁵ Aci avem dovada scripturală că Isus, la trei ani și jumătate, după ce a fost designat de mijlocitorul legământului nou, a vestit ucenicilor săi credincioși încheierea

legământului acesta între Dumnezeu și El; și adevărații izraeliți, cum era și Nataniel, erau invitați să intre în acest legământ. Aceasta dovedește că cei bolezăși în Moise, cari au rămas credincioși până la venirea Domnului Isus, au fost trecuți dela Moise la Isus Christos. Această vestire a legământului nou, trebuie că a mișcat tare pe ucenici, și i-a fi făcut să cugete serios. Ei erau în clar cu profetii; și atunci a început împlinirea profetiei însemnate în Ieremia 31:31-34. Incepând dela vremea aceasta, fiecare cine urma să fie primit în legământul nou, și să rămână credincios în el, trebuie să cunoască pe Iehova, și anume dela cel mai mic până la cel mai mare. Ceremonia tipică sau serbarea legământului legii era exercitată sau ținută ultima dată de către Isus și ucenicii Lui. Dela acel timp încoaace a început împlinirea iconii, care a închipuit legământul legii, și anume cu moartea lui Isus, care a avut loc în aceeași zi. (1. Cor. 5:7) Moartea lui Isus pe lemn ca păcătos și în locul omului păcătos, a servit la aceea, ca să șteargă zapisul cu poruncile lui, care stătea împotriva noastră, și ne era protivnic, și l-a nimicit pironindu-l pe cruce. (Colos. 2:14) Să avem în vedere că legământul acesta a fost încheiat pe pământ în lumea organizațiunei lui Satan, ilustrată prin Egipt, „care în înțeles duhovnicesc, se cheamă... Egipt, unde a fost rastignit Domnul lor.” (Apoc. 11:8) Sângele vieții lui Christos vărsat în ziua aceea în lume, a întărit și a confirmat legământul și dela elipa aceea a intrat în vigoare legământul cel nou.

⁶ Să observăm, cum se întărește concluziunea că legământul nou a intrat în vigoare dela moartea lui Isus, prin următoarele cuvinte de valoare a apostolului despre legământul nou: „În adevăr, acolo unde este un testament în limba greacă acelaș cuvânt se folosește pentru „testament” cași pentru „legământ”. Trebuie să aibă loc neapărat moartea celui ce l-a făcut. Pentrucă un testament nu capătă putere decât după moarte. N'are nici o putere câtă vreme trăește cel ce l-a făcut.” (Evrei 9:16, 17) Vărsarea sângelui lui Isus Christos a lăsat să intre în vigoare legământul nou. Moartea ucenicilor și a altor urmași credincioși ai Domnului Isus Christos, inclusiv și rămășița din zilele noastre, nu a fost și nu este trebuincioasă pentru încheierea și intrarea în vigoare a legământului nou. În Egipt nu a avut loc decât o singură jertfă, anume mielul junghiat, și cu aceasta s'a încheiat legământul legii și imediat a intrat în vigoare. În acelaș fel a intrat în vigoare legământul nou, când mielul antitipic, Christos Isus a fost junghiat; și înființarea și vigoarea legământului nou nu trebuia să se amâie până la moartea celui din urma membru a corpului lui Christos — ce are loc la sfârșitul perioadei de jertfă. Să avem în vedere că sângele membrilor corpului lui Christos⁶ este necesar pentru încheierea și intrarea în vigoare a legământului nou.

⁷ Legământul legii a fost inaugurat la muntele Sinai, în care vreme, cum arată raportul Scripturii despre serbarea aceea, se amintesc numai „jertfe de ardere” și „jertfe de mulțămire de juncani (nu țapi)”; „A trimis pe niște tineri dintre copiii lui Izrael, să aducă Domnului ardere de tot, și să junghie tauri ca jertfe de mulțămire, Moise a luat jumătate din sânge și l-a pus în străchini,

iar cealaltă jumătate a stropit-o pe altar. A luat cartea legământului, și a citit-o în fața poporului. Ei au zis: Vom face și vom asculta tot ce a zis Domnul. Moise a luat sângele, și a stropit poporul, zicând: Iată sângele legământului pe care l-a făcut Iehova cu voi pe temelul tuturor acestor cuvinte." — 2. Moise 24:5-8.

Sângele

Moise în Egipt era o umbră a lui Isus; însă deoarece Moise nu a murit, și totodată iecoma nu se putea împlini, în locul lui s'a junghiat mielul; și sângele mielului a fost acela, care a inaugurat sau a împlinit legământul legii, și a lăsat să intre în vigoare. Despre miel stă scris: „Să fie un miel fără cusur, de parte bărbătească, de un an... Să ia din sângele lui, și să ungă amândoi stâlpii ușii și pragul ușii caselor unde îl vor mânca.” (2. Moise 12:5, 7) Când Izraeliții au ajuns la Sinai, atunci au avut loc solemnitățile pentru inaugurarea noului legământ. Pe lângă aceasta Moise a luat sângele l-a stropit peste popor, și a zis: „Iată sângele legământului, pe care l-a făcut Iehova cu voi.” (2. Moise 24:8) Sângele lui Isus, vărsat pe Golgota, în ziua morții sale a pus în vigoare legământul nou, și mijlocul înainte de moartea sa Isus a luat paharul cu vin, care a închipuit sângele său, și vorbi către ucenicii Lui: „Căci acesta este (închipuie) sângele meu, sângele legământului celui nou, care se varsă pentru mulți, spre iertarea păcatelor.” (Matei 26:28) Sângele său vărsat nu numai că a perfecționat legământul nou și a lăsat să intre în vigoare, ci a servit totodată și ca preț de răscumpărare pentru omenire. Numai prin credința în sângele lui Christos Isus poate cineva să intre în legământ cu Dumnezeu. Înainte de practicarea unei astfel de credințe erau toți înstreinați dela Dumnezeu, și numai aceia, cari au primit pe Christos Isus, și au practicat credința în sângele Lui, au putut ajunge în apropierea lui Dumnezeu. „Deaceia, voi, cari altădată erați neamuri.....: aduceți-vă aminte, că în vremea aceea erați fără Christos, fără drept de cetațenie în Izrael, străini de legămintele făgăduinței (inclusiv legământul nou), fără nădejde și fără Dumnezeu în lume. Dar acum în Christos Isus (mijlocitorul), voi cari odinioară (dintre națiuni) erați depărtați, ați fost apropiați prin sângele lui Christos. Căci El este pacea noastră, care din doi a făcut unul, și a surpat zidul dela mijloc, care-i despărțea.” — Efeseni 2:11-14.

„Iudeii, cari au călcat cu intenție legământul legii, au fost osândiți la moarte; și totodată trebuie să moară și toți aceia, cari sângele lui Christos, adică sângele legământului nou îl (în de ceva ordinar sau nesfânt, „Cu cât mai aspră pedeapsă credeți că va lua cel ce va călea în picioare pe Fiul lui Dumnezeu, va păngări sângele legământului, cu care a fost sfințit, și va batjocori pe Duhul harului?” (Evrei 10:29), Iehova Dumnezeu este acela care aduce la plinătate pe aceia, pe cari l-a ales pentru Numele său; și aceasta o face prin sângele legământului nou. „Dumnezeul păcii, care prin sângele legământului celui vecinic, a sculat din morți pe Domnul nostru Isus, marele Păstor al oilor, să vă facă desăvârșiți

în orice lucru bun, ca să faceți voia Lui, și să lucreze în noi ce-i este plăcut, prin Isus Christos, A Lui să fie slava în veșii veșilor! Amin.” (Evrei 13:20, 21) „Căci printr-o singură jertfă El a făcut desăvârșiți pentru totdeauna pe cei ce sunt sfințiți.” (Evrei 10:14) Aceste texte citate mai pe urmă dovedesc peste orice îndoială că legământul nou nu se referă la restatornicirea sau înoirea neamului omenesc, ci privește exclusiv numai pe aceia, cari s'au consacrat, să facă voia lui Dumnezeu. Din mijlocul lor scoate Dumnezeu un popor pentru Numele său. El îi sfințește pentru scopul său, și aceasta o face după ce persoanele acestea s'au consacrat să facă voia Lui, și pe temelul sângelui vărsat al lui Isus Christos, au fost primiți de El. Scriptura numește legământul nou „legământul vecinic”, deoarece este o parte a hotărârii originale exprimate a lui Iehova, de a aduce la iveală o sămânță, a cărui scop principal, este justificarea Numei lui Iehova. Numai aceia, cari sunt primiți în legământul nou, și cari în urmă se dovedesc credincioși până la sfârșit, vor fi aleși și făcuți o parte esențială a seminței făgăduinței.

Cu cine s'a făcut?

„Legământul legii a fost făcut de Iehova cu urmașii naturali ai lui Izrael, și la aceasta Moise a fost mijlocitorul slăvit. Izraeliții ca națiune au devenit necredincioși față de legământ, și din pricina aceasta au fost lepădați ca națiune. Legământul nou a fost făcut cu Christos Isus, mijlocitorul slăvit, și anume spre binele și în folosul Izraelului spiritual. Există un Izrael natural sau pământesc și un Izrael spiritual sau ceresc. Intrucât Izraeliții naturali au rupt condițiunile legământului încheiat în Egipt, este cu totul nelogic a crede că Dumnezeu va face tot cu acelaș popor un nou legământ, care legământ pe lângă aceasta este mai înalt și mai măiestos decât legământul vechi al legii. Aceasta în sine exclude concluziunea că legământul nou ar fi fost făcut cu urmașii naturali ai lui Avraam, Izraeliții naturali sau în carne, erau un popor simbolic și contralipul lor sunt aceia, cari au făcut un legământ cu Dumnezeu, ca să facă voia Lui; și aceștia sunt indicați ca Izraeliți spirituali. Stă scris că Dumnezeu a făcut „legământul nou cu casa lui Izrael și cu casa lui Iuda”; totuși ar fi cu totul lipsit de rațiune să deducem, că Dumnezeu va face un legământ nou cu urmașii naturali ai iudeilor, cari acum din nou se strâng în necredință în Palestina și continuă să lapede pe Christos Isus. Apostolul a scris cu privire la aceasta: „Că Izrael (adică națiunea Izrael, urmașii naturali ai lui Avraam) n'a căpătat ce căuta, iar rămășița aleasă (credincioșii în Christos) a căpătat; pecând ceilalți au fost împietriți (sau orbiți).” (Romani 11:7) Aceasta dovedește că legământul nu se va face cu națiunea Izrael sau cu urmașii naturali ai lui Izrael, ci cu Izraeliții spirituali, Christos Isus este acela, „care a făcut legământul.” (Evrei 9:16, 17) Este adevărat că Isus Christos după obârșie omenească era un izraelit natural. Chiar și ucenicii Lui cei dintâi erau izraeliți naturali din cele două căsi ai lui Izrael. Totuși legământul nou a fost făcut cu Christos Isus, după ce a fost făcut Capul Izraelului spiritual; și

ceilalți au fost invitați în legământ, după ce au primit pe Christos Isus ca pe sămânța promisă, adică după ce au devenit izraeliți spirituali. „Căci nu toți cei ce se coboară din Izrael, sunt Izrael; și măcar că sunt sămânța lui Avraam, nu toți sunt copiii lui Avraam; ci este scris: „In Isaac veți avea o sămânță, care-ți va purta numele.” (Romani 9:6,7) Numai aceia, cari au fost născuți de spirit, după ce au practicat credința în sângele vărsat al lui Christos Isus, sunt Izraeliți spirituali. „Iudeu nu este acela, care se arată pe dinafară că este iudeu; și tăiere împrejur nu este aceea care este pe dinafară. În carne, Ci iudeu este acela, care este iudeu înlăuntru; și tăiere împrejur este aceea a inimii. În duh, nu în slovă; un astfel de iudeu își scoate lauda nu dela oameni, ci dela Dumnezeu.” — Romani 2:28, 29.

¹¹ Cei primiți în legământul vechi al legii, erau un popor răscumpărat și mântuit; deoarece stă scris că Iehova chiar în scopul acesta s'a coborât în Egipt. „Este oare pe pământ un singur neam, care să fie ca poporul tău, ca Izrael, pe care a venit să-l răscumpere Dumnezeu, ca să facă din el poporul Lui, ca să-și facă un nume și ca să facă pentru el, pentru țara ta, minuni și semne, izgonind dinaintea poporului tău, pe care l-ai răscumpărat din Egipt, neamuri și pe dumnezeii lor? Tu ai întârit pe poporul tău Izrael, ca să fie poporul tău pe vecie; și Tu Doamne te-ai făcut Dumnezeuul lui.” (2. Samuel 7:23, 24) „Este oare pe pământ un singur popor care să fie ca poporul tău Izrael, pe care Dumnezeu a venit să-l răscumpere, ca să facă din el poporul Lui, ca să-și facă un nume și să săvârșești minuni și semne mari izgonind neamuri dinaintea poporului tău, pe care l-ai răscumpărat din Egipt? Tu ai pus pe poporul tău Izrael, ca să fie poporul tău pe vecie; și Tu Iehova, te-ai făcut Dumnezeuul lui.” (1. Cronica 17:21, 22) Pentru a putea fi răscumpărat și mântuit din țara Egipt, pentru Izraelul natural, a trebuit să se junghie un miel fără cusur; atunci a încheiat Iehova un legământ cu ei, i-a luat de mână și i-a condus afară din Egipt spre muntele Sinai, unde legământul a fost inaugurat între niște solemnități demne.

¹² Înainte ce cineva poate să fie primit în legământul nou, mielul contralitic a trebuit să fie junghiat. Cei primiți în legământ trebuia să fie mai întâi un popor răscumpărat și mântuit. Aceștia au fost răscumpărați „cu sângele prețios al lui Christos, ca a unui miel fără cusur sau fără prihană.” (1. Petru 1:19) „Așteptând fericita noastră nădejde, și arătarea slavei marelui nostru Dumnezeu și Mântuitor Isus Christos, El s'a dat pe sine însuș pentru noi, ca să ne răscumpere din orice fărădelege, și să-și curățească un norod, care să fie al Lui; plin de râvnă pentru fapte bune.” (Titu 2:13, 14) Acest text dovedește că scopul legământului nou constă în aceea de a scoate din neamurile lumii un popor deosebit, care va fi zelos în lucruri bune, anume întru transmiterea mărturiei și prin urmare întru participarea la justificarea Numelui lui Iehova.

¹³ Toți izraeliții spirituali, adică, cei aleși pentru Numele lui Iehova, trebuie să fie primiți în legământul cel nou. În zilele anterioare am obișnuit să aplicăm

textul scriptural dela Romani 11:25—29; cașicum ar aduce pe izraeliții naturali în legătură cu legământul nou; acum însă se arată că legământul nou nu are nimic cu cele douăsprezece seminții ale Izraelului natural; ci că legământul nou privește exclusiv numai pe „Izraelul lui Dumnezeu”, adică pe izraeliții spirituali.

¹⁴ Să ținem seama din nou cum declară apostolul Pavel în dovedirea sa: „Că Izrael n'a căpătat ce căuta, iar rămașiga aleasă a căpătat; pecând ceilalți au fost împietriți. Adresându-se în special către cei din națiuni, spune apostolul: „Fraților, ...nu vreau să nu știți lăina aceasta: o parte din Izrael a căzut într'o împietrire, care va ținea până va intra numărul deplin al neamurilor.” (Romani 11 vers 25) Cea mai mare parte a poporului triburilor lui Izrael era împietrit, ei au fost orbiți; și numai o „rămășiță” a iudeilor a rămas credincioasă și nu a fost orbiț. Nici textul acesta scriptural nu spune că iudeii ar fi fost orbiți numai temporal, și că orbirea aceasta se va înlătura dela dânșii după un anumit timp; ci declară lămurit că o parte, adică majoritatea poporului iudeu a devenit orb. Când a venit Isus, se găseau câțiva care erau bucuroși să-l recunoască pe El ca pe Mesia, ceea ce au și făcut; și aceștia nu au fost orbiți. Dacă apostolul folosește cuvintele: „până va intra numărul deplin al neamurilor”, atunci aceasta nu înseamnă până la sfârșitul timpului națiunilor, sau până la sfârșitul lumii; ci înseamnă: până ce va fi venit timpul, când numărul stabilit de 144000 va fi complet, și anume din rândurile altor neamuri, și nu din iudei sau izraeliți naturali. Intrucât numai un mic număr de Izraeliți naturali au primit pe Christos Isus, care au fost trecuți asupra lui și au devenit spirituali, rezultă din aceasta, că cei 144000 membrii stabiliți ai corpului lui Christos, Izraeliții spirituali, urma să fie luați din națiuni sau neiudei. Trei ani și jumătate după Rusalii, Evanghelia s'a vestit exclusiv numai la iudei sau la Izraelul natural, pentru că să aibă ocazie, să devină spirituali. După expirarea acestui period de timp, Evanghelia a fost dusă atât iudeilor cât și celor din națiuni, și Corneliu a fost primul, care din neamuri a devenit un urmaș al lui Christos Isus. Această a semnalat intrarea „numărului deplin al neamurilor”. Chiar așa se întâmplă și azi, când o rămășiță a Izraelului spiritual a fost adusă sub mantia dreptății, și prevăzută cu hainele mântuirii: „pentru că veți dobândi, ca sfârșit al credinței voastre, mântuirea sufletelor voastre. Prooroci cari au proorocit despre Ierusalim, care vă era păstrat vouă, au făcut din mântuirea aceasta ținta cercetărilor și căutării lor stăruitoare.” (1. Petru 1:9, 10; Isaia 61:10) Mântuirea amintită aici face aluzie la rămășița sau Izraelul spiritual, despre care a scris profetul: „Când va năvăli vrăjmașul ca un riu, Duhul Domnului îl va pune pe fugă (după trad. engleză: Duhul Domnului va ridica un steag împotriva lui.) Da, va veni un răscumpărător pentru Sion, pentru cei ai lui Iacob, cari se vor întoarce dela păcatele lor, zice Domnul.” (Isaia 59:19, 20) Apoi continuă apostolul și zice: „Și atunci tot Izraelul va fi mântuit, după cum este scris: „Izbăvitorul va veni din Sion, și va îndepărta toate nelegiuirile dela Iacob.” (Romani 11:26) Nelegiuirile vor fi îndepărtate dela întreg Izraelul

spiritual, dacă Mântuitorul, Christos Isus, va veni din Sion, și atunci „întreg Izraelul”, adică Izraelul spiritual, va fi mântuit. Mântuitorul, Christos Isus, care vine din Sion, organizațiunea dumnezeiască, este acea, care îndepărtează nelegiuirile „dela Iacob”, adică dela poporul care a fost ales pentru Numele lui Iehova din lume și în vremea aceasta va fi izbăvit Izraelul spiritual și va fi strâns la Dumnezeu, ca poporul său,

¹⁵ În anul 1918 a venit deodată sau direct în Templul lui Iehova „îngerul (solul) legământului”, ca să (înă) judecătă, și el a curățit pe fiii lui Levi. Rezultatul a fost, că nelegiuirea a fost îndepărtată dela Iacob, adică dela poporul lui Dumnezeu. Exprimat în alte cuvinte: Domnul Isus Christos în Templu a îndepărtat nelegiuiri de natură, ca „desvoltare de caracter”, ceremonii, închinare la creaturi — care este „păcatul Samariei” — piramida favorită, supunere față de puterile politice și comerciale, cașicum ar fi „stăpânirile înalte”. Îndepărtarea nelegiuirii dela Iacob înseamnă îndepărtarea acestor lucruri lipsite de aprobarea lui Dumnezeu, dela rămășiță, și că ea poate să vadă și să priceapă scopul lui Iehova. Iudeii sau izraeliții naturali, la cari se credea mai demult că se referă textul acesta, și dela cari urma să se îndepărteze „nelegiuirea dela Iacob”; stăruese chiar până în ziua de azi în nelegiuire și sunt atât de orbi față de scopurile lui Iehova ca liliecii; și aceasta arată că apostolul aici nu s'a referit la Izraelul natural, când a vorbit despre îndepărtarea nelegiuirii dela Iacob; ci din contră că textul acesta scriptural privește numai pe aceia, cari devin membrii casei spirituale a lui Izrael.

¹⁶ Este cu totul nelogic și prin urmare nebiblic să deducem că va veni ziua când Iehova va face un legământ nou cu toți urmașii naturali ai lui Iacob; și apoi va mântui pe toți evreii. Cu câteva zile înainte de crucificare, Isus a călărit în Ierusalim și s'a oferit ca împărat al națiunii; dar a fost respins. Atunci și acolo le-a spus: „Iată că vi se lasă casa pustie.” (Matei 23:38) Atunci au fost lepădați iudeii ca națiune; totuș a existat o rămășiță între iudei, care a rămas credincioasă, și ceice au făcut parte din rămășița aceasta credincioasă, au devenit, cum declară apostolul, fiii făgăduinței. (Romani 9:8) Națiunea Izrael a omis să câștige privilegiul mare, de a fi martorul lui Iehova; însă iudeii, cari au rămas credincioși, și din pricina aceasta au devenit o parte a casei spirituale a lui Izrael, au câștigat favoarea aceasta prin alegerea lor. Evanghelia nu a fost predicată altora, afară de iudei, și numai mai târziu a dus-o Petru lui Corneliu. Îndată după aceasta apostolii au ținut o conferință în Ierusalim, pentru a stabili, pentru ce a fost dusă Evanghelia neamurilor; și cu ocazia aceasta a vorbit Iacob: „Fraților, ascultați-mă! Simon a spus cum mai întâi Dumnezeu și-a aruncat privirile peste neamuri, ca să aleagă din mijlocul lor un popor, care să-i poarte Numele.” Cu ocazia aceasta au pus mărturie Pavel și Barnaba despre semnele și minunile, pe cari le-a făcut Dumnezeu prin dânsii. (Fapte 15:12—15) Pavel a fost făcut apostol în-deosebi pentru neamuri. În epistola sa către Romani, în-deosebi în capitolul cincisprezece își dă toate ostenețile, ca să clarifice iudeilor privilegiul lor ce li se oferă să

devină servii lui Isus Christos. El a zis: „Vo spun vouă Neamurilor: Intrucât sunt apostol al neamurilor, îmi slăvesc slujba mea, și caut, ca, dacă este cu putință, să slărnesc gelozia celor din neamul meu, și să mântuiesc pe unii din ei.” (Romani 11:13,14) Dacă între națiunea Izrael s'ar fi găsit un număr deajuns, pentru a scoate pe cei 14000 izraeliți spirituali, atunci privilegiul, de a aparține corpului lui Christos, nu s'ar fi acordat niciodată neamurilor. După ce însă Evanghelia a pătruns la neamuri, astfel ocazia aceasta a fost accesibilă amânduror, atât iudeilor cât și celor din neamuri, și mai mult nu numai iudeilor singuri. Pavel, continuând cuvântarea sa, a zis în esențial: Lepădarea națiunii Izrael a deschis calea pentru cei din lume, pentru a se împăca cu Dumnezeu; și în aceasta se cuprinde fiecare iudeu, care leapădă necredința lui; și deoarece aceasta este așa, ce efect a trebuit să aibă aceasta asupra singuraticilor iudei, cari ar primi pe Christos Isus și s'ar devota pedepplin lui Dumnezeu? Apostolul răspunde apoi la întrebarea sa, și spune că primirea din partea unora ca aceștia ar însemna pentru ei „viață din morți”. (Romani 11:15) După aceasta avertizează pe cei din neamuri, ca să nu se fălească cu harul, ce li s'a făcut, ci să se teamă. Cei din neamuri fără indoială erau aplecați să se mândrească; pentru aceea spune apostolul Pavel: „Dar vei zice: Ramurile au fost tăiate, ca să fiu altoit eu. Adevărat: au fost tăiate din pricina necredinței lor, și tu stai în picioare prin credință: Nu te îngâmfa dar, ci teme-te! Căci dacă u'a crușat Dumnezeu ramurile firești, nu te va crușta nici pe tine.” (Romani 11:19—21) Apostolul întărește faptul că numai prin credincioșie față de Dumnezeu și Christos Isus poate să aibă garanția pentru siguranță. El spune celor din neamuri că Dumnezeu este în stare să readucă iarăș pe iudei în legământ, dacă îi vor crede și vor asculta de El. Timpul era sosit, când trebuia să se vestească Evanghelia neamurilor; și aleșii nu au fost priviți după trup; și cu totul numai după faptul că erau spirituali, adică că au primit pe Christos Isus și s'au predat cu totul lui Dumnezeu. Dela vremea aceea, Dumnezeu nu a făcut nici o deosebire între iudei și neiudei, intrucât este vorba de carne. „Nu mai este nici iudeu, nici grec, nu mai este nici rob, nici slobod; nu mai este nici parte bărbătească, nici parte femeiască, fiindcă toți sunteți una în Christos Isus.” — Galateni 3:28.

¹⁷ Intrucât harul s'a întors către națiuni, și li s'a dat privilegiul, să devină un popor pentru Iehova, totuș aceasta nu înseamnă că toți iudeii au fost cuprinși în aceasta, numai pe motivul că erau urmașii naturali ai lui Avraam. Din contră, iudeii după trup și neamurile stăteau pe aceeaș treaptă; și dacă un om — fie iudeu, sau unul din neamuri, un rob sau un slobod — ar fi privit cu credință la sângele lui Christos Isus s'ar fi consacrat pedepplin lui Dumnezeu, a putut să devină un membru a seminței promise. A trebuit să vină vremea când va veni Mântuitorul din Sion; și aceasta s'a întâmplat când a apărut Christos în Templu, și acesta este timpul împlinirii profeției: „Izbăvitorul va veni din Sion, și va îndepărta toate nelegiuirile dela Iacob.” (Romani 11:26; Isaia 59:20) Intrucât acesta este timpul pentru curățirea

fiilor lui Levi, și îndepărtarea nelegiuirei din casa spirituală a lui Izrael, toți acești credincioși vor fi mântuiți. Așa se arată că dovedirea apostolului Pavel nu se referă la Izraelul după carne, ci la mântuirea Izraelului după spirit.

¹⁸ Apostolul citează după aceea cuvintele profetului Ieremia și o parte a condițiilor sau pregătirilor legământului nou: „Acesta va fi legământul, pe care-l voi face cu ei (adecă, Izraelul spiritual, care în timpul prezent este reprezentat pe pământ prin rămășița credincioasă), când le voi șterge păcatele.” Izraelul spiritual a păcătuit, și s'a făcut vinovat de nedreptate înaintea lui Dumnezeu, și Dumnezeu s'a mâniat pe ei. Aceasta a fost situația pe vremea când Christos a venit la Templu ca să șadă la judecată; atunci Dumnezeu a iertat păcatele lor și și-a întors mânia dela ei. „În ziua aceea vei zice: Te laud Doamne, căci ai fost supărat pe mine, dar mânia ta s'a potolit și m'ai mângăiat.” (Isaia 12:1) Marele „Sol al legământului”, Christos Isus, Judecătorul îmbrăcat cu toată puterea și autoritatea, era sosit la Templu, și s'a așezat să judece, ca să curățească pe „copiii lui Levi” de păcatele lor, pentruca fiii aceștia ai lui Dumnezeu de aici înainte să aducă Domnului Dumnezeu daruri îndreptate. (Malachi 3:3) Darul îndreptat amintit aici constă evident din aceea că acești aleși pentru Numele lui Iehova vor deveni martorii lui Iehova, și pentru a fi bineplăcuți lui Dumnezeu, după aceasta trebuie să-i aducă „o jertfă necurmată” de laudă, „care este rodul buzelor”, întrucât pun mărturie despre Numele său. — Evrei 13:15.

¹⁹ Iudeii naturali, au respins evanghelia despre „Isus Christos, și El ca răstignit” și L-au lepădat ca pe justificatorul Numei lui Iehova și Mântuitorul omului. Pentru aceasta erau ei dușmanii lui Dumnezeu. „În ce privește Evanghelia, ei sunt vrăjmași, și aceasta spre binele vostru; dar în ce privește alegerea, sunt iubiți din pricina părinților lor.” (Romani 11:28) Întrucât iudeii de felul acesta erau dușmani și prin urmare au fost orbiți, nu au putut fi primiți în legământul nou. Textul acesta nici aceea nu dă de înțeles, cășicun iudeii ar fi fost orbi și învoiți să stea la o parte, pentruca neamurile să poată fi părtași a harului lui Dumnezeu; deoarece chiar în zilele apostolului Pavel iudeii luau în nume de rău orice har dumnezeesc ce li se făcea celor din neamuri. (Fapte 22:21—23) Orbirea iudeilor a adus faloase neamurilor, întrucât le dădu ocazie să intre în organizațiunea lui Dumnezeu. Prin urmare cei mai mulți iudei erau dușmani lui Dumnezeu din pricina sau spre folosul celor din neamuri. Totuși aceasta nu se poate aplica în cazul rămășiței credincioase a iudeilor. Cuvintele apostolului cu privire la danșii sună: „Dar în ce privește alegerea (iudeii credincioși, cari nu au fost orbiți) sunt iubiți din pricina părinților lor.” Părinții lor, Avraam, Isaac și Iacob, erau credincioși, și pentru aceasta iubiți de Dumnezeu; și Dumnezeu și-a întins iubirea asupra rămășiței lui Izrael, întrucât îi dădu ocazie să devină o parte a alegerii. Pentru aceasta spune apostolul: „Iar rămășița aleasă (adecă rămășița credincioasă a Izraelului natural, care a devenit spirituală) a căpătat.” — Romani 11:7.

Izrael și Iuda

²⁰ Casa spirituală Izrael cuprinde pe toți aceia, cari cu incredere în sângele lui Isus Christos, ca preț de răscumpărare pentru om, au intrat într'un legământ să facă voia lui Dumnezeu, și au fost născuți de Dumnezeu; și aceasta cuprinde în sine atât pe „turma mare” cât și pe „turma mică”. Iuda înseamnă „laudă” și se referă deosebit la aceia, cari și-au îndeplinit datoria în serviciul Impărăției, și își îndeplinesc și mai departe. Profetul Ieremia proorocește în capitolul treizecișunulea despre aducerea înapoi a rămășiței credincioase a lui Iehova, adecă despre eliberarea lor din organizațiunea lui Salan și aducerea lor acasă în organizațiunea imperială a lui Iehova. Cuvântul Iacob se referă asemenea la oastea împărăției. Profeția despre eliberarea Izraeliților spirituali din organizațiunea lui Salan, și întoarcerea lor în organizațiunea lui Dumnezeu cu ocazia venirii lui Christos Isus la Templu, declară: „Căci Domnul răscumpără pe Iacob, și-l izbăvește din mâna umuia mai tare decât el. Ei vor veni și vor chiui de bucurie pe înălțimile Sionului; vor alerga la bunătățile Domnului, la grâu, la must, la untdelemn, la oi și boi, sufletul le va fi ca o grădină bine udată, și nu vor mai tânji. Atunci fetele se vor veseli la joc, lucrii și bătrânii se vor bucura și ei; le voi preface jalea în veselie, și-i voi mângăia, le voi da bucurie după necazurile lor.” (Ieremia 31:11—13) Profeția aceasta evident că se referă la timpul de bucurie, când Domnul Isus vine la Templu și invită pe credincioși să intre în bucuria Domnului. (Matei 25:21) Iehova a început acum să ne facă atenți asupra ceva, ce încă niciodată nu s'a clarificat lămurit din Scriptură, anume asupra înființării legământului nou; pentru aceea spune prin profetul său: „Iată, vin zile, zice Domnul; când voi face cu casa lui Izrael și cu casa lui Iuda un legământ nou.” — Ieremia 31:31.

²¹ Profeția citată mai în urmă nu se poate referi la Izraelul după trup, deoarece ei au lepădat pe Dumnezeu și pe „Christos Isus, sunt lepădați, și legământul lor al-legii, a încetat de mult, deoarece iudeii au fost necredincioși față de acest legământ. Proorocea aceasta privește un nou legământ, care trebuie să se facă cu casa spirituală a lui Izrael și aceasta înseamnă că cuprinde în sine Izraelul întreg spiritual, inclusiv „turma mare” — și în mod deosebit cu casa lui Iuda, ce arată pe oastea împărătească, care oaste trebuie să se alăture lui Christos Isus, „leului din seminția lui Iuda” unindu-se cu El. (Apoc. 5:5) Întrucât El este capul seminției lui Iuda, aceia sunt primiți ca membrii a corpului său în Templu și făcuți membrii a clasei regale, sunt indicați ca „casa lui Iuda”, pânăcând „casa lui Izrael” nu numai pe clasa regală o cuprinde, ci pe toți cei născuți de spiritul lui Dumnezeu.

²² Apostolul spune: „Vin zile”. Întrebarea este: când vor veni zilele pentru întocmirea acestui legământ nou? De sine înțeles, dupăce Iudeii au neglijat să înă condițiunile legământului legii, prin ce acesta a devenit învechit. Apostolul Pavel îmbrățișează profeția aceasta despre legământul nou și spune: „Căci ca o muștrare a

zis Dumnezeu lui Izrael: Iată vin zile, zice Domnul, când voi face cu casa lui Izrael și cu casa lui Iuda un legământ nou." (Evrei 8:8) Apostolul continuă să citeze profesia lui Ieremia și cuvintele aplicate lasă să se stabilească timpul întocmirii legământului și condițiunile lui. Apostolul spune anume: „Dar iată legământul, pe care-l voi face cu casa lui Izrael, după acelea zile, zice Domnul: Voi pune legile mele în mintea lor și le voi scrie în inimile lor; Eu voi fi Dumnezeul lor, și ei vor fi poporul meu." (Evrei 8:10) Cuvintele sale arată că legământul nou a fost făcut când cel dintâi a învechit: „Prin faptul că zice: „Un nou legământ", a mărturisit că cel dintâi este vechi; iar ce este vechi, ce a îmbătrânit, este aproape de peire." (Evrei 8:13) În zilele lui Ieremia pe vremea când a avut loc proorocirea aceasta, legământul acela era în decădere, dar nu era încă căzut cu desăvârșire. Atunci Iehova a făcut de cunoscut prin gura profetului său Ieremia, ce va face cu legământul vechi după decăderea lui, desăvârșită, precum și aceea, ce a avut de scop să facă cu privire la un nou legământ. „Zilele acelea" amintite de profetul Ieremia, au început în ziua de paști a anului 33 după Christos. Isus a sărbătorit ultima oară paștele introdus în Egipt și nemijlocit după aceasta a introdus o serbare intru amintirea morții sale. În acel timp s'a făcut legământul nou. Isus a murit în aceeași zi. Ziua înființării legământului legii în Egipt este stabilită ca ziua 11 a lunii Nisan, și ziua înființării legământului nou este indicată hotărât ca ziua sprezecea a lunii Nisan al anului 33 după Christos. „Zilele acelea", ce înseamnă zilele legământului vechi, erau pe sfârșite.

22 Legământul legii a fost făcut în Egipt. însă legământul nou, dupăcum declară profetul Ieremia, nu va fi ca legământul acela: „Nu ca legământul, pe care l-am încheiat cu părinții lor, în ziua când l-am apucat de mână, să-i scot din țara Egiptului, legământ, pe care l-au călcat, măcar că aveam drepturi de soț asupra lor, zice Domnul." (Ier. 31:32) Legământul acela încheiat în Egipt, s'a întocmit pe baza unei jertfe a unui adevărat miel în asociere cu un mijlocitor omenesc, și punctele aceluia legământ au fost însemnate mai târziu pe table de piatră și pergament. Legământul nou este deosebit, și va realiza ceea ce legământul vechi nu a putut realiza. Egiptul, unde s'a întocmit legământul cel vechi, a preumbrat lumea lui Satan, unde și Domnul nostru a fost răstignit. Prin urmare legământul nou a fost făcut, pe când Isus Christos era încă pe pământ, unde a fost crucificat. Naștinea Izrael s'a dovedit necredincioasă față de legământul legii, și prin urmare nedeamnă de el, deci cum să se facă cu ei legământul nou. Iehova s'a „căsătorit" cu ei, adică cu naștinea, ce s'a ilustrat simbolic prin Avraam, când a luat de soție pe Agara. Intrucât Iehova vorbește despre sine ca despre bărbatul lui Izrael, arată că legătura Lui cu Izrael prin mijlocirea legământului legii, a avut de scop să aducă la iveală un popor sau o sămânță pentru Numele său. Agara a lipsit pe Avram de a-i naște o sămânță, care să fie bineprimită de Dumnezeu; și în același chip a scăpat și organizațiunea de legământ tipică a Izraelului după carne, să dea naștere unei

națiuni întregi sau a unui popor întreg pentru Numele lui Iehova. Pentru aceasta legământul nou, amăsurat cu vintelor proorocului „nu este ca legământul", care a fost făcut în Egipt. Iehova declară apoi despre legământul, pe care îl va face cu casa lui Izrael după spirit, cum urmează: „Ci iată legământul, pe care-l voi face cu casa lui Izrael, după zilele acelea zice Domnul: Voi pune legea mea înăuntrul lor, o voi scrie în inima lor; și Eu voi fi Dumnezeul lor, iar ei vor fi poporul meu." — Ieremia 31:33.

23 Când s'a făcut legământul descris aici prin cuvintele profetului Ieremia? Răspunsul este: la moartea lui Isus în anul 33 după Christos. Cum se arată, apostolul citează în Evrei 8:8—10 proorocirea aceasta a lui Ieremia. Proorocirea aceasta a fost scrisă mai dinainte pentru binele adunării, și aceasta este spre cine se îndreaptă apostolul. Pentru ce să comunice el adunării condițiunile unui legământ, care ar urma să se întocmească după complectarea adunării? Aceasta desigur n'ar fi făcut-o; și aceasta arată că legământul nou nu s'a făcut spre folosul Izraelului natural și a oamenilor în general. Lucrurile acestea au fost scrise mai dinainte pentru învățătura, încurajarea și nădejdea adunării lui Dumnezeu. (Romani 15:1) Evident că cuvintele textului scriptural înseamnă următoarele: „După acele zile" înseamnă: după ce legământul legii a ajuns la sfârșit și s'a învechit, Dumnezeu face un legământ cu casa lui Izrael și a lui Iuda. Iudeii au fost lepădați, și în momentul acela a încetat sau s'a învechit legământul legii. Legământul nou a fost încheiat în zilele următoare, cum a declarat Isus. În aceeași clipă, când a încetat legământul vechi, era desființat și îndată după aceasta a făcut Dumnezeu legământul nou cu Christos Isus.

24 Pentru cine s'a făcut legământul nou cu Isus? Răspunsul este: pentru casa întregă a Izraelului spiritual, adică, pentru toți cei născuți de spirit. Legământul acesta nu s'a întocmit cu careva sau pentru cineva din urmașii naturali ai lui Iacob, ci spre binele tuturor acelor, cari prin credință în Christos Isus sunt îndreptățiți. „Anume neprihănirea dată de Dumnezeu... prin credința în Isus Christos, pentru toți și peste toți cei ce cred în El. Nu este nici o deosebire." (Romani 3:22) „În adevăr nu este nici o deosebire între iudeu și grec; căci toți au același Domn, care este bogat în îndurare pentru toți cei ce-l cheamă. Fiindcă oricine va chema Numele Domnului va fi mântuit." (Romani 10:12, 13) „Căci El este pacea noastră, care din doi (credincioși adevărați din iudei și neiudei) a făcut unul, și a surpat zidul dela mijloc care-i despărțea; și în trupul Lui a înlăturat vrăjmășia dintre ei, legea poruncilor, în orinduirile ei (a legământului legii vechi) ca să facă pe cei doi să fie în El însuși un singur om nou, făcând astfel pace; și a împăcat pe cei doi cu Dumnezeu într'un singur trup, prin cruce, prin care a nimicit vrăjmășia." — Efeseni 2:14—16.

25 Iehova dă în știre legăturile sale față de cei primiți în legământ, când declară: Eu voi fi Dumnezeul lor, și ei vor fi poporul meu. Cuvintele acestea stabilesc în mod definitiv scopul legământului nou, anume a pregăti un popor pentru Numele lui Iehova, care popor

trebuie să fie martori pentru Numele lui Iehova și să vestească mărturia încredințată lor înainte de nimicirea organizațiunii satanice. (Isaia 43:9—12) Iehova a cercetat atât pe iudei, cât și pe neiuidei, pentruca din neamuri să-și aleagă un popor pentru Numele său; și poporul acesta trebuie să transmită mărturia, dupăce acesta a fost primit în legământul nou, și dupăce a fost făcut de martorul încredințat al lui Iehova.

Iehova clarifică, cum va pregăti pe poporul acesta pentru numele său, când spune prin profetul său: „Voi pune legea mea înlăuntrul lor, o voi scrie în inima lor”, și nu pe table de piatră. Această operă de pregătire a unui popor pentru Numele său, are loc după nașterea lor de spirit, și dupăce au ajuns sub condițiunile legământului nou. Aceasta arată că scopul adevărat al legământului constă în aceea, ca să pregătească un popor, să fie o unealtă în mâna lui Iehova. Apostolul agrăind pe frații săi devotați Domnului, spune: „Voi sunteți arălați ca fiind epistola lui Christos, scrisă de noi, ca slujitorii ai Lui, nu cu cerneală, ci cu Duhul Dumnezeului celui viu; nu pe niște table de piatră, ci pe niște table cari sunt inimi de carne.” (2. Cor. 3:3 Dacă cineva a fost primit în organizațiunea lui Dumnezeu, atunci în spiritul și carnea lui simte o bucurie înăuntrică față de adevăr, cum exprimă aceasta psalmistul: „Că iacă, adevărul iubesti înlăuntrul omului, și înțelepciunea la m'ai învățat în ascunsul inimei mele. Stropește-mă cu isop, și mă voi curăți, spală-mă, și mai tare decât omătul mă voi albi.” — Psalm 51:6, 7.

Adevăratul urmaș al lui Christos Isus, a Capului Izraelului spiritual, vorbește ca apostolul: „Fiindcă după omul dinlăuntru îmi place legea lui Dumnezeu.” (Romani 7:22) Legea lui Iehova este scrisă în inima acelor, cari sunt fiii Lui credincioși; și acestora le descopere lucrurile adânci a Cuvântului său. (1. Cor. 2:10) Legea sa în inima sfinților săi le descopere însărcinarea dumnezeiască primită, a vesti mesajul Împărăției sale. (Isaia 61:1—3) Acestora li s'a transmis mărturia lui Isus Christos, și aceștia sunt aceia, cari țin poruncile lui Dumnezeu cu credincioșie și astfel își dovedesc iubirea față de El. (Apoc. 12:17; 1. Ioan 5:3) **O**u primii în legământ, cari sunt credincioși cu desăvârșire, în ascultare de poruncile Domnului trebuie să predice „această Evanghelică a Împărăției.” (Matei 24:14) Când Iehova le vorbește: „Eu voi fi Dumnezeu lor”, aceasta trebuie să însemne că El nu va suferi domnitori falși; pentru aceasta nu va fi cazul să se practice ceremonii, prin cari să se aducă onoare, mărire și închinare creaturilor; deoarece aceasta este „păcatul Samariei”. Toate formalitățile practicate pentru privește trebuie să înceteze cu desăvârșire. Onoare și renume trebuie să i se aducă lui Iehova; deoarece Lui se cuvine toată cinstea și lauda. (Psalm 96:8) Despre aceia, cari sunt în Templu se poate vedea ușor că această lucrare, de a scrie legea lui Dumnezeu înlăuntrul inimei poporului său, a fost chiar aceea lucrare, pe care a pricinuit-o Domnul în dânsii, întrucât i-a pregătit de martori ai săi; și aceasta este o dovadă maldeparte că legământul nou se referă exclusiv numai la Izraelul spiritual.

(Se continuă)

Întrebări pentru studiu

1. Prin a cui imputernicire se dă acuma mărturia despre Numele lui Iehova pe tot pământul? Care este indemnul pentru punerea mărturiei acesteia și în ce scop?
2. Ce se poate recunoaște acuma lămurit, ca scopul legămintelor lui Iehova, maldeparte strângerea unui popor dintre națiuni?
3. 1. Arată cu texte scripturale relația între întocmirea și inaugurarea legământului legii și a celui nou.
5. 6. Arată cu dovezi scripturale a) timpul și felul sfârșitului legământului legii; b) când și cu ce ocazie a intrat în vigoare legământul nou; c) cine trebuia să se invite să intre în legământul nou; d) dacă pentru întemeierea și punerea în vigoare a legământului nou, este necesar sângele urmașilor lui Christos.
7. Descrie inaugurarea legământului nou.
8. 9. Arată pentruce a fost necesar junghierea unui miel cu ocazia încheerii legământului legii. Ce scop dublu servește sângele lui Isus vărsat pe Golgota?
10. Dovedește că legământul nou a fost făcut cu Izraelul spiritual și nu cu cel natural.
11. 12. Fă comparație între legământul legii și legământul nou cu privire la școlarea celor primiți în legământ, și la condițiunile ce li se cer, și citează texte scripturale în legătură.
Aplică Romani 11:7, 25.
11. 15. Explică ce se înțelege sub venirea Izbașitorului din Sion, și îndepărtarea nelegiuirii dela Iacob.
16. Descrie cu ce ocazie a rostit Isus cuvintele înseminate în Matei 23:38. Ce lumină revarsă aceasta asupra aplicării Romani 11:26? Explică, pentruce „a cercetat Iehova neamurile, ca să-și ia din ei un popor pentru Numele său.” Din ce motiv a lăsat apostolul Pavel să se facă mustrarea din Romani 11:21?
17. Explică poziția iudeilor, ce privește privilegiul lor de a deveni membrii seminței promisiunei.
18. Aplică Romani 11:27.
19. În ce înțeles sunt iudeii dușmanii Evangheliei din pricina neamurilor, dar cu privire la alegerea celor iubiți din pricina părinților lor?
20. 21. Indică cu texte scripturale sprijinitoare, ce înseamnă Izrael și Iuda în Ieremia 31:31.
22. Cum stabilește apostolul Pavel în epistola sa către Evrei, când a ajuns legământul legii la sfârșit, și când s'a încheiat legământul nou?
23. În ce privință legământul nou „nu este ca legământul legii?”
21. Pentruce a explicat Pavel adunării condițiunile legământului celui nou?
25. Cum ajută cuvintele apostolului Pavel ca să se poată stabili, ce înseamnă „casa lui Izrael” și „casa lui Iuda?”
- 20-28. Când și cum se împlinește Ieremia 31:33?

(W. T. din 15 Aprilie 1934).